

S

S	simbol chimic pentru sulf.
s	simbol pentru secundă.
SABALAN	varietate tetraploidă de raigras italian, creată în Franța, rezistentă la diferite boli, cu talie superioară, cu frunze fine și bine dezvoltate.
SABIN-FELDMAN (TESTUL)	probă biologică pentru diagnosticul toxoplasmozei, constă într-o reacție bazată pe diferența de colorabilitate a toxoplasmelor în prezența anticorpilor specifici.
SABIN-KOPROWSKI (VACCIN)	tip de vaccin antipoliomielitic.
SABLOZĂ	(lat. <i>sabulum</i> - <i>pietriș</i>), sin. colici sau boala de nisip, saburra; enteropatie determinată de ingestia nisipului sau pământului, odată cu furajele murdărite, la animalele cu pică etc.
SABRINA	varietate nouă de raigras hibrid, creată în Franța, ca rezultat al hibridării dintre reigrasul italian și un reigras englezesc precoce.
SAC	(lat. <i>saccus</i>), formațiune saciformă; la plante: saci polinici, câte doi pentru fiecare anteră a staminelor și în care se formează polenul; sac embrionar format în nucleă (situat în ovul) și în care au loc procesele de macrosporogeneză. La animale: saci pulmonari sau aerieni, la păsări, care reglează respirația în timpul zborului și micșorează greutatea specifică a corpului; sac vitelin, format în timpul embriogenezei, la pești, reptile, mamifere etc., reprezentând masa oului, nesegmentat, alcătuită din vitelus care servește la hrănirea embrionului; sac lacrimal, sac dental, sac oviger.
SAC EMBRIONAR	megasporul; gametofitul femel matur, la plantele superioare (angiosperme).
SAC VITELIN	sin. <i>vezica ombilicală</i> ; anexa sferică sau piriformă de pe fața ventrală a embrionului peștilor selacieni și teleosteenii, a reptilelor, păsărilor și mamiferelor, care cuprinde în ea vitelus nutritiv sau gălbenușul oului și al cărei perete este format din cele trei foițe embrionare.
SACCHAROMYCES	gen de ciuperci microscopice, unicelulare, saprofite sau parazite din clasa ascomicetelor, care produc diverși fermenți. Se folosesc în industria alimentară și farmaceutică.
SACIFORM	în formă de sac.
SACI AERIENI	organe în formă de sac, caracteristice păsărilor, cu pereți subțiri, care provin din dilatarea pereților plămânilor; prin aerul care intră în sacii aerieni se înlesnește respirația și scade greutatea specifică a corpului păsării în timpul zborului.
SACRALGIE	durere localizată la sacru sau regiunea sacrală.
SACRALIZARE	anomalie a celei de a-5-a vertebre lombare caracterizată prin fuziunea totală sau parțială la sacru.
SACRAT	care se referă la sacru.
SACRIFICARE	acțiunea de ucide a animalelor domestice pentru obținerea cărnii; sacrificarea se poate face cu sau fără asomare, fiind urmată de sângerare prin jugulare sau înjunghiere.
SACRO-COCCIGIAN	care se referă la sacru și la coccis.
SACROILIAC	care se referă la sacru și la osul iliac.
SACROLISTEZĂ	alunecarea înainte a sacrului în raport cu vertebra L5, prin relaxarea ligamentelor sacroiliace, fie ca urmare a unor microtraumatisme repetate după un accident, fie în timpul sarcinii.
SACROSCIATIC	care este în raport cu, sau se inseră pe sacru și spina sciatică.

SACRU	piesă osoasă rezultată din sudura celor 5 vertebre sacrate, situat în partea posterioară a bazinului osos, între cele două oase iliace, în continuarea coloanei lombare cu care face unghi obtuz la vârful anterior, promontoriul.
SACUL	formațiune saciformă de dimensiuni mici; rest de cavitate generală (celom) la unele artropode, etc.
SACULĂ	veziculă a labirintului membranos care ocupă partea inferioară a vestibulului osos și este legată de utriculă prin canaliculele endolimfatice.
SAFENĂ	se spune despre venele superficiale ale gambei (vena safenă internă, externă și accesorie).
SAFENECTOMIE	rezeecția parțială sau totală a unei safene.
SAGITAL	care este orientat în sens anteroposterior, vertical pe linia mediană a organismului.
SAHEL	1. rasă de capre întâlnită în zona sahelienă, caracterizată prin talie medie, schelet fin, profil corporal longiliniu, păr fin și scurt, robă neagră, albă și roșie. 2. rasă de ovine, crescută în condițiile aspre ale zonei saheliene.
SAHIWAL	rasă de zeb originară din zona tropicală a Pakistanului, foarte apropiată de bovinele din Afganistan.
SAINT-BERNARD	sin. <i>Bernardin</i> , <i>Alpin mastiff</i> ; rasă de câini de pază de munte, specializată în salvarea și ghidarea oamenilor în munți.
SAINT-HUBERT	rasă de câini de vânatoare specializată în urmărirea vânatului mare rănit.
SAINT-JOHN	varietate mică a rasei de câini Terra Nova.
SAINT-SIMON	linie importantă din rasa de cai Pur sânge de galop, ce se crește în Rusia, caracterizată prin cai ușori și cu viteză mare pe hipodrom.
SAKI	denumire generală pentru câinii spanioli orientali mici, selecționați în forme pitice, ca rasa japonez-spaniol.
SALBĂ	1. sin. fanon; pliul pielii situat la marginea inferioară a gâtului bovinelor, care se întinde de la regiunea gâștelor și până la piept; 2. însușire de exterior la iepurii de casă, caracter de rasă care constă dintr-o cută a pielii, simplă sau dublă, localizată pe fața ventrală a gâtului.
SALERS	sin. Chantal; rasă de taurine originară din Franța, caracterizată prin dezvoltare hipermetrică, cap cu fața triunghiulară, scurtă, gât scurt la masculi și mai lung la femele, cu salba redusă, membre solide, păr adesea frizat, roba uniformă.
SALICILAT	sare a acidului salicilic, unii salicilați sunt folosiți în terapeutică în tratamentul afecțiunilor reumatismale.
SALURETIC	un medicament care favorizează eliminarea urinară a clorurii de sodiu.
SALIVAȚIE	(<i>lat. salivatio</i>), secreție a salivei, este declanșată pe cale reflexă.
SALIVĂ	(<i>lat. saliva</i>), produs de secreție al glandelor salivare parotide, mandibulare, sublinguale și micilor glande diseminate în mucoasa bucală.
SALK (VACCINUL)	tip de vaccin antipoliomielitic.
SALKOWSKI	metodă chimică de stabilire a diagnosticului de gestație, bazată de reacția de culoare dintre hormonii estrogeni urinari și acidul sulfuric concentrat; se poate folosi numai la solipede, în a doua parte a gestației.
SALMO GARDNERI IRIDEUS	sin. păstrăv curcubeu; păstrăv american; pește răpitor dulcicol din fam. <i>Salmonidae</i> , din apele reci curgătoare din America de Nord.
SALMONELLA	gen de bacterii din familia <i>Enterobacteriaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> .
SALMONELLA CHOLERAESUIS	sin. <i>S. suipestifer</i> ; bacterie din genul <i>Salmonella</i> care reprezintă un invadator secundar al porcilor în holera porcului; poate cauza leziuni localizate, febră enterică sau gastroenterită la oameni.
SALMONELLA PULLORUM	bacterie din genul <i>Salmonella</i> , care cauzează boala puilor sau diareea albă bacilară a puilor.
SALMONELLA TYPHIMURIUM	bacterie din genul <i>Salmonella</i> care produce tifosul șoarecilor și păsărilor, descoperită de <i>Löffler</i> în anul 1890.
SALMONELOZĂ	infecție cauzată de microorganisme din genul <i>Salmonella</i> .

SALMONIDE	familie de pești teleosteeni, dulcicoli sau marini migratori, caracterizați prin talie mijlocie, aproximativ cilindrici ca formă.
SALPINGECTOMIE	ablația trompei Fallope.
SALPINGITĂ	(gr. <i>salpinx: trompă</i>), inflamație acută, subacută sau cronică, banală sau specifică, a trompelor uterine cu sau fără obturarea lumenului și deci fără dilatare.
SALPINGOGRAFIE	radiografia trompelor Fallope după injectarea unei substanțe de contrast.
SALPINGOLIZĂ	intervenție destinată restaurării permeabilității pavilionului tubar, prin detașarea sa de aderențe pentru eliberarea franjurilor și facilitarea penetrării ovulului în trompă.
SALPINGO-OVARIOPEXIE	fixarea chirurgicală a ovarului la trompa Fallope.
SALPINGOOVARITĂ	inflamație a trompei Fallope și a ovarelor.
SALPINGOPEXIE	fixarea trompei lui Fallope la ligamentul suspensor al ovarului.
SALPINGOPLASTIE	restabilirea chirurgicală a permeabilității trompei Fallope.
SALPINGOSCOPIE	examenul vizual al orificiului faringian al trompei lui Eustache.
SALPINGOSTOMIE	deschiderea chirurgicală a unei trompe Fallope obstruate, pentru a restabili permeabilitatea tubară și fecunditatea.
SALPINX	termenul anatomic în nomenclatura internațională a oviductului.
SALTER (FRACTURA)	fractura metaepifizară a scheletului în creștere.
SALUBRU	(lat. <i>saluber: sănătos, folositor sănătății</i>); se utilizează în inginerie pentru a desemna terenurile și construcțiile care contribuie, prin calitățile lor, la menținerea sănătății animalelor.
SAMARĂ	fruct uscat, indehiscent, cu o singură sămânță, acheniform aripat (ex. monosamara la ulm; disamara la arțar etc.).
SANGVIN	care se referă sau aparține sângelui; prin care circulă sângele (vene, celule etc.).
SANGUIOLENT	(lat. <i>sanguinolentus: plin cu sânge</i>), care este pătat sau amestecat cu sânge.
SANTORINI (CANALUL)	conduct excretor al pancreasului, care traversează partea superioară a capului până la vârful micii caruncule.
SAPONIFICARE	reacție inversă esterificării, în care un ester este scindat sub acțiunea unei baze sau enzime în alcool și acid gras.
SAPONINĂ	glucozid de origine vegetală cu acțiune de suprafață, favorizând difuziunea lichidelor prin țesuturi, hemoliza etc. sau având acțiune toxică (sapotoxină).
SAPOTOXINE	principii toxici prezenți în unele plante (neghina, săpunarița, rodul pământului etc.) care produc tulburări la animalele care le consumă.
SAPROBII	(gr. <i>sapros – putred; bios - viețuitoare</i>); organisme care indică conținutul apei în substanțe organice în diferite faze de descompunere.
SAPROFAG	care se hrănește cu materii organice în descompunere.
SAPROFIT	se spune despre un organism vegetal sau animal care se hrănește mai ales cu materii organice inerte provocând fermentație sau putrefacție.
SARCINĂ	sin. graviditate; stare și perioadă a femeii, în al cărei uter se dezvoltă produsul de concepție, din momentul fecundării și până la naștere.
SARCINĂ EXTRAUTERINĂ	sarcină situată în afara cavității uterine, cel mai frecvent la nivel tubar.
SARCOCEL	(gr. <i>sarx, sarko – carne; kelle - tumoare</i>), termen general pentru definirea unei tumori testiculare.
SARCOIDOZĂ	afecțiune caracterizată prin multiple leziuni cutanate infiltrativ-nodulare, diferite ca structuri histologice (sarcoizi).
SARCOLEMĂ	(gr. <i>sarx – carne, mușchi, lema: pielea</i>) – membrana celulei musculare.
SARCOM	(gr. <i>sarcos – carne</i>), proliferare malignă a țesuturilor de origine mezodermală, caracterizată microscopic prin prezența de numeroase celule conjunctive atipice.
SARCOMATOID	tumoră constituită în mare parte din țesut de gonadă nediferențiată.
SARCOMATOS	care se referă la sarcom, care este de natura unui sarcom.

SARCOPLASMĂ	citoplasma fibrei musculare.
SARCOPTES	(gr. <i>sarcos</i> – carne; <i>koptein</i> – a tăia), gen de acarieni din familia <i>Sarcoptidae</i> , clasa <i>Arachnida</i> .
SARCOSPORIDIOZĂ	parazitoză produsă de <i>Sarcocystis</i> , având caracter benign, cel mai adesea fiind descoperită la abator; în invazie masivă pot fi observate tumefacții labiale, faciale, edem aljgheabului limbii, dificultăți dinamice etc.
SARCOZINĂ	substanță care rezultă din hidrolizarea creatinei sau din degradarea biologică a colinei, prezentă în mușchi.
SARE	1. orice compus rezultat din acțiunea unui acid asupra unei baze; 2. în limbaj curent, clorura de sodiu.
SARMIENTO (GHIPSUL)	indicat în tratamentul conservator al fracturilor de gambă, permite utilizarea precoce a membrului fracturat și mobilizarea articulațiilor vecine.
SATIRIAZĂ	exagerare morbidă a dorințelor sexuale la om.
SATURARE	stare de plin.
SATURNISM	care se referă la plumb sau care este provocat de plumb sau compușii săi.
SAUNĂ	1. formă de baie de origine finlandeză practică într-o încăpăre specială, în care subiectul este supus unei băi de aer cald și sec care alternează cu vapori și dușuri reci și calde; 2. construcția în sine unde se practică metoda.
SAURIA	ordin de reptile având pielea acoperită cu solizi cornoși, cu o singură arcadă a craniului și coada, de obicei, lungă care cuprinde șopârlele (inclusiv cameleonul, iguana); ele trăiesc pe toate continentele și se hrănesc mai ales cu nevertebrate.
SAURISCHIA	ordin de reptile fosile, răspândite în era mezozoică, unele de dimensiuni uriașe, erbivore (patrupede) și carnivore (bipede).
SĂMÂNȚĂ	1. (lat. <i>semen</i> - <i>sămânță</i>) parte a unei plante cu flori care conține embrion și care prin însămânțare se va dezvolta într-o nouă plantă; 2. organ vegetal la plantele spermatofite, rezultat din dezvoltarea unui ovul după fecundare; 3. orice parte vegetală din care crește o nouă plantă.
SĂNĂTATE	stare de normalitate fizică, mentală și socială, care nu constă numai în lipsa unei boli sau infirmități.
SĂRURI BILIARE	săruri de sodiu și potasiu ale acizilor biliari prezenți în bilă.
SĂRURI MINERALE	substanțe nutritive esențiale pentru alimentația animalelor; se împart în macroelemente și microelemente.
SÂN	în limbaj clinic și curent, mamela sau glanda mamară a femeii.
SÂNGE	lichid organic vâscos, de culoare roșie, constituit dintr-o parte lichidă (plasma) și elementele figurate în suspensie, propulsat de inimă într-un circuit închis, prin artere, capilare și vene.
SCABIE	sin. râie; dermatoză puriginoasă și contagioasă a omului și a unor animale; datorată parazitului acarian <i>Sarcoptes scabiae</i> .
SCAFOID	1. care are formă asemănătoare unei bărci; 2. os scurt, cel mai lateral din rândul proximal al carpului.
SCAFPODE	clasă (<i>Scaphopoda</i>) de moluște marine mici, formată din puține specii, cu piciorul în formă trilobată sau de lopată, cu cochilia tubulară care are câte un orificiu la ambele capete, fără tentacule.
SCALARIFORM	1. (lat. <i>scala</i> – scară; <i>forma</i> -formă) țesuturi sau vase cu structuri transversale asemenea barelor unei scări; 2. tip de lignificare pe pereții interni la vasele lemnoase punctate (traheide); 3. la unele animale nevertebrate (anelide, amphineurieni) sistemul nervos ganglionar scalariform, deoarece ganglioni perechi sunt uniți între ei prin fibre nervoase, atât în lung cât și în lat, care dă aspectul unei scări.
SCALEN	v. mușchiul scalen.

SCAP	1. (gr. <i>skapos - tulpină</i>) tulpină, pețiol, peduncul; peduncul floral lipsit de frunze care apare direct din sol; 2. articolul sau segmentul bazal, la antena unor insecte (diptere) etc.
SCAPULAR	care se referă la spată (regiunea scapulară), aparține spetei (spina scapulară) sau are contingențe cu spata.
SCAPULĂ	lat. omoplat.
SCAPULECTOMIE	rezeția parțială sau totală a omoplatului, cu conservarea membrului superior.
SCAPULO-HUMERAL	care se referă la omoplat și humerus.
SCAPULOPEXIE	fixarea chirurgicală a omoplatului la coaste.
SCARIFICARE	incizie superficială a pielii în scopul producerii unei sângerări, unei scurgeri de serozități sau inoculări cu vaccin.
SCARIFICATOR	instrument din oțel cu extremitatea tăioasă, utilizat în scarificări.
SCARLATINĂ	maladie infecțioasă acută, contagioasă și epidemică, cauzată de tulpini de <i>Streptococcus hemoliticus</i> .
SCARPA (TRIUNGHIU)	spațiu în regiunea inghinocrurală, pe fața anterioară și superioară a coapsei, delimitat în sus de arcada femurală, în afară de proeminența mușchiului croitor și înăuntru de proeminența mușchiului adductor mijlociu.
SCATOL	(gr. <i>skor, skatos - excrement</i>), substanță chimică azotată naturală, rezultată din putrefacția albuminelor în intestinul gros.
SCĂRIȚĂ	1. instrument în formă de potcoavă utilizat pentru reducerea unei fracturi sau pentru menținerea unei reduceri; 2. oscior intern al cutiei timpanului, situat intern față de nicovală și întinzându-se până la fereastra ovală.
SCÂNCETE	primele țipete ale nou-născutului.
SCHELET	ansamblul oaselor corpului; prin extensie, orice element osos sau nu, care formează structura rigidă a unui organ moale cărui îi conferă susținerea.
SCHEMĂ	figură simplificată care reprezintă trăsăturile esențiale ale unui organ, aparat sau proces oarecare.
SCHEUERMANN (MALADIA)	afecțiune degenerativă a coloanei vertebrale, care survine la copii și adolescenți, caracterizată printr-o cifoză dureroasă și o redoare a coloanei dorsolombare.
SCHIR	sin. cancer schiros: epiteliom bogat în țesut fibros și sărac în elemente neoplazice, de consistență dură și cu creștere în general lentă.
SCHISTSOMIAZĂ	boală parazitară determinată de prezența în organism a difertelor specii de trematode din genul <i>Schistosoma</i> .
SCHIZOCEFAL	monstru având capul divizat (fîsurat) longitudinal.
SCHIZOFITE	(gr. <i>schizein - a despica, a despărți; phyton - plantă</i>), grup de organisme vegetale unicelulare care se reproduc numai prin schizogonie sau fisiune.
SCHIZOFRENIE	boală psihică; de obicei cu evoluție progresivă, caracterizată prin disocierea psihicului, gândire paralogică, idei delirante, automatism mintal.
SCHIZOGEN	pungă secretoare intercelulară, la unele plante, rezultată prin îndepărtarea celulelor. Așa sunt pungile secretoare la sunătoare.
SCHIZOGONIE	înmulțirea prin separare sau diviziune multiplă, la protozoare și plante inferioare.
SCHIZONTOCID	preparat folosit în malarie, care prin distrugerea schizonților duce la vindecare clinică.
SCHULLER (INCIDENTA)	incidența temporotimpanică pentru radiografierea craniului, pentru punerea în evidență a regiunii petromastoidiene.
SCHWANN (TEACA)	înveliș protector situat în exteriorul tecii de mielină a fibrelor nervilor cerebrospinali.
SCIALITIC	numele comercial al unui aparat electric conceput pentru a lumina câmpul operator, eliminând orice umbră.

SCIATALGIE	nevralgie în interiorul nervului sciatic.
SCIATIC	1. care se referă la coapsă; 2. durere cauzată de o suferință a nervului sciatic, cu precădere a rădăcinilor sale; 3. nervul mare sciatic, ramură terminală a plexului sacral, cel mai voluminos cordon nervos din organism.
SCINTIGRAFIE	procedeu de investigare clinică constând din injectarea, de obicei intravenoasă, a unei soluții conținând un produs radioactiv care are afinitate selectivă pentru un organ.
SCINTIGRAMĂ	imagine schematică, punctată a unui organ, obținută prin scintigrafie.
SCIZIPARITATE	cale de reproducere asexuată, la organisme pluricelulare (celenterate și diferiți viermi), prin scindarea lor în două sau mai multe părți.
SCIZIUNE	diviziune, fisură.
SCIZURĂ	1. (<i>lat. scissura – tăietură, despărțire</i>) șanț profund săpat pe suprafața unui organ; 2. anfractuozitate lungă și strâmtă care separă doi lobi cerebrali.
SCIZURITĂ	inflamație pleurală localizată la o scizură interlobară.
SCLERAL	care se referă la sclerotică.
SCLERENCHIM	țesut vegetal mecanic, alcătuit din celule moarte, cu lumen mic, cu pereți îngroșați și obișnuit lignificați care le conferă rezistență la îndoire, compresiune etc. este răspândit sub epidermă sub fasciculele conducătoare etc.; după celulele componente, sclerenchimul poate fi de două feluri; sclerenchim fibros și scleros.
SCLEROTICĂ	cel mai solid și mai extern înveliș al globului ocular. este de culoare albă, opacă, de formă mai mult sau mai puțin sferică.
SCLERECTOMIE	excizia parțială a scleroticii.
SCLEREDEM	edem de consistență lemnoasă al pielii care capătă aspect de piele tăbăcită.
SCLERITĂ	inflamația scleroticii.
SCLEROATROFIE	care este caracterizat prin scleroză și atrofie.
SCLEROCOROIDITĂ	inflamația scleroticii și coroidiei.
SCLERODERMIE	(<i>gr. skleros –dur; derma -piele</i>), maladie cutanată cronică caracterizată prin indurația și îngroșarea straturilor profunde ale pielii, frecvent asociată cu alterări analoage ale țesutului conjunctiv al viscerelor.
SCLEROIRIDECTOMIE	rezeția unui lambou de sclerotică și a unei părți din iris, practică cu precădere în glaucom.
SCLEROIRITĂ	inflamația scleroticii și irisului.
SCLEROKERATITĂ	inflamația scleroticii și a corneei.
SCLEROMIOZITĂ	scleroză de origine inflamatorie a unui mușchi.
SCLEROPLASTIE	operație plastică practică pe sclerotică.
SCLEROPROTEINĂ	nume generic pentru un grup de proteine dure, insolubile în apă, ca fibroina din mătase, keratinele și colagenul.
SCLEROT	organ de rezistență la unele ciuperci, reprezentând o masă compactă de hife întrepesute, învelit de un strat protector.
SCLEROTICĂ	(<i>gr. skleros – dur, tare</i>) membrană fibroasă care reprezintă învelișul extern al globului ocular pe cea mai mare parte a suprafeței sale, exceptând polul anterior, acoperit de corneea transparentă.
SCLEROTENDINITĂ	scleroza tendoanelor consecutivă unei infecții.
SCLEROZĂ	(<i>gr. skleros – dur, tare</i>), întărire patologică a unui țesut, ca urmare a proliferării componentei sale conjunctive, care se însoțește de o creștere patologică a colagenului și o rarefiere a celulelor.
SCLERĂ	tunica solidă a globului ocular.
SCLERITĂ	inflamație a sclerei.

SCOARȚĂ	partea externă, cu rol protector, obișnuit superficială, a unui organ; la plante, țesut parenchimatic extrastelar, în rădăcină și tulpină; este format din straturi de celule vii și mari, cu spații intercelulare. În scoarță se distinge o zonă externă, exodermul și o zonă internă, endodermul.
SCOICĂ	1. învelișul corpului la foraminifere, moluște ș.a., reprezentat de o formație dură, calcaroasă, silicioasă sau cuticulară, cu rol de protecție față de agenții mecanici și față de răpitori; 2. denumire dată mai multor specii de moluște cu corpul adăpostit într-o cochilie bivalvă.
SCOLEX	extremitatea cefalică prevăzută cu ventuze, uneori cu croșete, a viermilor cestozii, scolexul constituie organul de fixare al viermilor la nivelul mucoasei intestinale.
SCOLIOZĂ	(gr. <i>skolios</i> - <i>strâmb</i>), deviație laterală a coloanei vertebrale.
SCOMBROIDEI	pești răpitori marini de talie mijlocie sau mare cu mare valoare economică; au corpul fusiform cu solzi micisau fără solzi.
SCOPOLAMINĂ	alcaloid cu nucleu tropanic izolat din mai multe specii de solanaceae, în special din <i>Datura stramonium</i> , cu acțiune parasimpatolitică.
SCOPULARIOPSIS	gen din familia <i>Aspergillaceae</i> , cuprinzând unele specii care provoacă onicomicoze.
SCORBUT	din olandeză (<i>scherbuik</i>), boală carențială; datorată deficienței în acid scorbic, manifestat prin anemie, gingivite și diateză hemoragică; este des întâlnită la cei care nu consumă fructe, legume și zarzavaturi proaspete.
SCORPAENIDAE	familie de pești din ordinul <i>Perciformes</i> , din subordnul <i>Cattoidei</i> , cuprinzând mulți peștitropicali, dintre care unii sunt veninoși.
SCOTH-TEST	tehnică utilizată pentru cercetarea ouălelor de oxiiuri aflate pe marginea anusului, cu ajutorul unei benzi adezive transparente, lipite pe anus și care apoi este examinată la microscop.
SCOTOM	pierdere sau diminuare totală sau parțială pentru o suprafață din câmpul vizual.
SCOTOFOBINA	polipeptidă constituită din 14 aminoacizi, izolată din creier; funcția biochimică este asociată cu procesele de memorare la animale; este implicată în codificarea la nivelul sistemului nervos central a informației primite din mediul ambiant.
SCOTOMETRIE	măsurarea scotomului cu ajutorul unui scotometru.
SCREENING	sinonimul englez de la depistaj.
SCROT	pielea fină, foarte extensibilă, închisă la culoare, cu pliuri transversale, care formează bursele în care se află testiculele.
SCUAME	leziune elementară cutanată primitivă sau secundară, constând dintr-o structură turtită de culoare albicioasă, compusă din celule epiteliale și având ca substrat histologic un proces de hiper- sau parakeratoză.
SCUAMOS	1. sin. scvame, format sau acoperit de scuame; 2. care se referă la scoica temporalului.
SCUTELUM	termen care indică singurul cotiledon al seminței gramineelor.
SCUTUL LUI GUENON	zonă în formă de S situată în regiunea perineală și mamară a vacilor, delimitată prin poziția perilor fini, diferită față de cei din regiunile vecine cu care se încrucișează.
S.D.H.	abr. sorbitol dehidrogenază.
SEBACEE	1. denumire dată glandelor secretorii de sebum; 2. secreție sebacee; produs biologic al glandelor sebacee.
SEBOREE	(lat. <i>sebum</i> – <i>seu, sebum</i> ; gr. <i>rhein</i> – <i>a curge</i>), flux sebaceu exagerat, apărând în mod frecvent la pubertate, însoțit de dilatația porilor pielii și de tendința spre hiperkeratoză epidermică și foliculară.
SEBUM	(lat. <i>sebum</i> – <i>seu, grāsime</i>), secreția glandelor sebacee.
SECHELĂ	leziune sau afecțiune durabilă consecutivă unui proces patologic.
SECHESTRU	fragment osos necrozat, detașat de restul osului, provenind dintr-un focar de osteită sau osteomielită.

SECRETINĂ	hormon al mucoasei duodenale care stimulează secreția pancreasului.
SECRETOMOTOR	se spune despre nervii sau fibrele nervoase care favorizează o secreție.
SECRETOR	care provoacă o secreție, ex. celulă secretorie.
SECREȚIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. funcție îndeplinită de celulele specializate, cel mai des grupate în alcătuirea unei glande, care elaborează, pornind de la substanțe provenind din structura proprie sau prelevate din sânge, produse pe care le excretă pentru a servi la nutriția sau la funcționarea altor glande; 2. însuși produsul de secreție.
SECRETORECTOMIE	intervenție chirurgicală constând în ablația unei părți de organ, bine individualizată, atât pe plan vascular cât și funcțional.
SECȚIUNE	suprafață rezultând dintr-o tăietură reală sau corespunzând unei tăieturi virtuale.
SECUNDAR	<ol style="list-style-type: none"> 1. care vine în al doilea rând în ordine cronologică, ca rang sau importanță; 2. în medicină, se spune despre o afecțiune consecutivă alteia socotită primitivă sau despre efecte nedorite ale unui medicament.
SECVENȚĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. suită într-o ordine predeterminată, a unui număr de elemente, substanțe implicate în același proces, în aceeași activitate; 2. înlănțuire într-o ordine bine definită și previzibilă, a mai multor reacții și fenomene.
SEDARE	acțiunea de calmare prin sedative.
SEDATIV	care calmează, moderează activitatea funcțională exagerată a unui organ sau calmează tensiunea nervoasă.
SEDENTAR	nemigrator, fixat pe un substrat.
SEDIMENT	depozit format din particule aflate în mod normal în suspensie sau substanțe prezente într-un lichid al organismului, cu precădere într-un prelevat de urină sau de sânge.
SEDIMENTARE	fenomen prin care o materie în suspensie într-un mediu lichid se separă lent, depunându-se datorită gravitației.
SEGMENT	în anatomie, parte a unui organ sau membru, bine individualizată sau delimitată teoretic după criterii particulare.
SEGMENTARE	proces de divizare a oului în numeroase celule (blastomere) care formează morula.
SEGREGARE	(lat. <i>segregare – a separa</i>), separarea perechilor de alele omoloage (provenite una de la mamă, alta de la tată) în meioză, în timpul formării gameților; fenomenul segregării se observă în cazul unor perechi de alele heterozigote la care, în urma meiozei și fecundării unor gameți cu alele diferite, apar genotipuri și fenotipuri segregante la descendenți; fenomenul segregării a fost sesizat de Mendel, care a formulat pe baza lui legea segregării (a doua lege mendeliană).
SEGUY (TESTUL)	în diagnosticul unor sterilități, test practicat pe secrețiile prelevate din vagin după coit, care permit studiul motilității și viabilității spermatozoizilor și reacțiile de incompatibilitate între spermatozoizi și secreția cervicală.
SEIMĂ	neologism de origine franceză definind fisura peretelui de corn al copitei, distingându-se diverse forme de seimă (la călcâie, completă, complicată, frontală, incompletă, în sferă, al tălpii, transversală etc.).
SELECȚIE	noțiune utilizată de Darwin (1859) pentru a indica orice proces natural sau artificial care favorizează supraviețuirea și reproducerea anumitor indivizi; selecția naturală este unul dintre principiile teoriei evoluționiste.
SELECȚIE ANIMALĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. procesul prin care se realizează discriminarea reproductivă a unei populații de animale; 2. reproducerea neîntâmplătoare diferențiată a genotipurilor, distingându-se o selecție naturală și o selecție artificială; 3. procesul de modificare a structurii genetice a unei specii, populații etc.
SELECȚIE ARTIFICIALĂ	alegerea conștientă de către om, ca genitori, a animalelor cu însușiri valoroase din punct de vedere economic, mijloc important de crearea de noi linii, familii și rase de animale.
SELECȚIE PROGRESIVĂ	selecție direcțională, bazată pe utilizarea la reproducție a genotipurilor situate deasupra valorii medii a caracterului urmărit, practică cu scopul ridicării indicilor unui anumit caracter într-o populație de animale.

SELECȚIE REGRESIVĂ	elecție direcțională, bazată pe utilizarea în reproducție a genotipurilor sub valoarea medie a caracterului dintr-o populație.
SELECȚIE FENOTIPICĂ	selecție bazată pe analiza însușirilor aparente pe care le prezintă un individ.
SELECȚIE GENOTIPICĂ	selecție bazată pe analiza genotipului, respectiv pe analiza genetică a originii, rudelor colaterale (pedigreu) și pe calitatea descendenților.
SELECȚIE ÎN TANDEM	metodă de selecție prin care se urmărește ameliorarea succesivă (nu simultană) a mai multor caractere.
SELECȚIE NATURALĂ	proces fundamental al evoluției speciilor de plante și animale, constând în eliminarea, prin lupta pentru existență a indivizilor cu însușiri dăunătoare și supraviețuirea indivizilor cu însușiri avantajoase din punct de vedere biologic.
SELF FEEDING	metodă care constă în a pune la dispoziție animalelor furaje în dispozitive speciale sau silozuri automate, care au acces liber și fără constrângere orară.
SEMANTIC	studiul semnificației semnelor și a cuvintelor, în general.
SEMICIRCULAR	v. canalele semicirculare.
SEMICONSERVATIV	mecanismul replicării acidului dezoxiribonucleic relevat de J. D. Watson și F.H.C Crick (1953) în care o catenă preexistentă se constituie în matrice pentru sinteza unei catene noi cu structură nucleotidică complementară.
SEMILETAL	categorie de factori letali în clasificarea lui Hadorn, care provoacă moartea a cel puțin 50% din purtători (între 50 și 90%).
SEMILUNAR	<ol style="list-style-type: none">1. în formă de jumătate de lună;2. os scurt din rândul proximal al carpului, cuprins între scafoid și piramidal.
SEMINAL	(lat. <i>seminum</i> - <i>sămânță</i>), care se referă la spermă.
SEMINIFER	(lat. <i>semen</i> – <i>sămânță</i> ; <i>ferre</i> – <i>a conduce</i>), care transportă sperma. ex. canalele seminifere.
SEMILOGIE	(gr. <i>semeion</i> – <i>semen</i> ; <i>logos</i> - <i>studiu</i>), parte a medicinei care se ocupă cu studiul simptomelor și semnelor care traduc leziuni ale unui organ sau tulburări ale unei funcții.
SEMINOM	disgerminom testicular sau ovarian cu malignitate variabilă care apare de obicei la tineri.
SEMISTAIRSTEP	tip de bacterie pentru păsări și iepuri de casă cu caracteristici asemănătoare bacteriilor în trepte de scară dar combinat cu unele însușiri ale bacteriei verticale printr-o parțială suprapunere a treptelor.
SEMN	orice manifestare a unei boli care poate fi observată de un medic sau un observator și care poate servi diagnosticului.
SEMNUL LUI GALVAYNE	pată neagră pe suprafața externă a lăturașilor superiori, ce apare la vârsta de 9-10 ani și coboară lungimea coroanei cu vârsta.
SEMNUL GAROULUI	metodă simplă de studiu a rezistenței capilare: o bandă elastică este aplicată timp de câteva minute deasupra cotului, fără să oprească circulația arterială, apariția de pete la nivelul plicii cotului arată o fragilitate capilară.
SEMPLE (VACCIN)	tip de vaccin antirabic.
SENESCENȚĂ	slăbire a stării organice datorită vârstei înaintate.
SENIL	care se referă la bătrânețe, care este cauzat de îmbătrânire.
SENILITATE	bătrânețe și, prin extensie, diminuarea facultăților fizice și intelectuale.
SENSIBIL	<ol style="list-style-type: none">1. care are sensibilitate;2. care are o sensibilitate anume mai dezvoltată.
SENSIBILIZARE	proces prin care organismul sau o parte a sa a devenit mai sensibil la orice stimul.
SENSIBILIZINĂ	anticorp ce sensibilizează organismul față de un anumit antigen.
SENZAȚIE	mesaj nervos conștientizat de sistemul nervos central, urmarea stimulării receptorilor unui organ senzorial, care influențează comportamentul imediat sau următor al individului.

SENZITIV	1. se spune despre un organ capabil să transforme în influx nervos o stimulare externă sau internă, de a-l transmite și analiza; 2. sin. senzorial; 3. se spune despre un individ la care predomină emoțiile și sentimentele intense.
SENZOMOTOR	care se referă la funcțiile senzoriale și motorii.
SENZORIAL	care se referă la simțuri și senzații.
SEPALĂ	parte componentă a caliciului floral, cu structură asemănătoare unei frunze; obișnuit pot fi libere sau unite, de culoare verde.
SEPT	formație anatomică care desparte două regiuni, două organe sau două cavități organice.
SEPTIC	(gr. <i>sipein – a putrezi</i>), element prim și comun de compunere savantă cu semnificația „infectat“, „microbian“, „infectios“.
SEPTICEMIE	(gr. <i>septikos –putred, haima - sânge</i>), infecție generală a organismului, de obicei bacteriană; cu evoluție în general gravă, fără tendință de vindecare spontană.
SEPTOTOMIE	incizie chirurgicală a unui sept.
SER	1. partea lichidă care rămâne după coagularea laptelui; 2. ser sanguin.
SER FIZIOLOGIC	lichid steril, preparat din apă și sare; cu compoziție asemănătoare serului sanguin; folosit în special pentru injecții.
SER HIPERIMUN	serul obținut de la animalul hiperimunizat prin administrarea repetată de culturi bacteriene și conținând o mare cantitate de anticorpi specifici.
SER IMUN	ser sanguin provenit de la un animal vaccinat în prealabil cu un germen sau cu toxina lui care, introdus în organism, conferă o imunitate pasivă datorită anticorpilor specifici pe care-i conține.
SER GONADOTROP	plasmă sanguină care conține hormoni cu acțiune asupra gonadelor.
SERICINĂ	(lat. <i>sericum - mătase</i>), sin. cleiul mătăsii; proteină solubilă, cu conținut mare în serină, care acoperă firele de mătase produse de larvele viermelui de mătase, reprezentând 17-26% din greutatea totală a firului.
SERINĂ	aminoacid natural, neesențial, care are în compoziția sa și o grupare hidroxiilică; se găsește în natură în numeroase proteine (ex. sericină, cheratină, insulină, miozină).
SERCLAJ	tehnica de osteosinteză folosind un cerc din fir metalic, ancorat pe una sau două broșe pentru a solidariza un fragment osos foarte mic sau greu de menținut printr-un șurub.
SERINGĂ	instrument pentru injectat sau aspirat lichide; este format de obicei dintr-un corp cilindric în care se deplasează un piston și la care este adaptată o canulă sau un ac canelat.
SERIOGRAFIE	imagini radiografice succesive ale aceleiași regiuni anatomice.
SEROAGLUTINARE	aglutinare de celule sau de microorganisme de către aglutininele conținute în ser.
SEROAGLUTINARE-LIZĂ	reacție utilizată pentru identificarea leptospirelor, produsă după contactul serului ce conține anticorpi cu cultura de leptospire: la examenul microscopic, în câmpul întunecat se observă aglutinarea în formă de păianjen a leptospirelor, urmată de liza (fragmentarea) lor.
SEROASĂ	membrană care acoperă unele organe ale cavității toracice sau abdominale sau care tapetează cavitățile închise ale organismului: peritoneu, pleură, pericard.
SERODIAGNOSTIC	1. diagnosticarea unei boli pe baza studiului anticorpilor specifici din serul sanguin; 2. diagnostic diferențial între specii animale sau vegetale pe baza reacțiilor lor serologice.
SEROFIBROS	care este constituit din serozitate și fibrină.
SEROLOGIE	studiul serurilor, proprietăților lor și a diferitelor modificări ce apar sub influența bolilor.
SEROMUCOS	care este compus din serozitate și mucus.
SERONEGATIV	care dă reacție negativă la unul sau mai multe teste serologice.

SEROPOZITIV	care dă o reacție pozitivă la unul sau mai multe teste serologice.
SEROPREVENȚIE	administrarea preventivă a serului care conține anticorpi contra bolii infecțioase vizate.
SEROS	1. care are aspect de ser; 2. care produce sau care conține ser.
SEROTERAPIE	utilizarea terapeutică de ser imun provenit de la subiecți sau animale imunizate împotriva unei boli infecțioase.
SEROTIP	diferențele (caracteristicile) specifice sau tipul serologic, dintre două sau mai multe seruri, produse de tipuri sau variante diferite de bacterii.
SEROTONINĂ	compus chimic prezent în organism, cu un rol important în biochimismul funcțional al creierului.
SEROVACCINARE	metodă terapeutică preventivă de protejare a unui animal contra unei boli infecto-contagioase, prin administrarea simultană de vaccin și de ser specific, obținându-se o imunizare mixtă.
SEROVIRULIZARE	modalitate de combatere a virusurilor, constând în inocularea concomitentă a sursei de virus și a serului imun corespunzător.
SEROZITATE	lichid seros asemănător serului sanguin conținut în mod normal în cavități seroase.
SERPINGINOS	care se întinde dintr-o parte în alta de-a lungul unei linii sinuoase.
SERRATIA	gen de bacterii din familia <i>Enterobacteriaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> .
SERUMALBUMINĂ	proteină existentă în plasma sanguină: reprezintă 50-60% din cantitatea proteinelor totale din plasmă.
SERUMGLOBULINE	grup eterogen de proteine existente în plasma sanguină; cele mai importante sunt: gamaglobulinele, care au rol deosebit în fenomenele de imunitate.
SERUMIZARE	administrarea unei cantități de ser hiperimun cu scop terapeutic.
SESAMOID	1. în formă de grăunte de susan; 2. os sesamoid; os mic rotunjit, situat în unele tendoane sau în vecinătate unor articulații ale mâinii sau piciorului.
SESIL	care este atașat direct, fără pedicul, ex. tumoră sesilă.
SESTON	(gr. <i>seio – a agita</i>), totalitatea elementelor vii și neanimate ce se găsesc în apă sub formă de suspensie.
SETE	1. lat. <i>seta – păr aspru, țepi</i>) structură alungită, subțire, care intră în alcătuirea sporogonului la mușchi și licheni; 2. la polichete și artropode, reprezintă formațiuni ale tegumentului produse de celule trichogene.
SETON	1. meșă de bumbac servind ca dren; 2. traiect transfixiant prin părțile moi făcut de o armă albă, 3. un proiectil sau orice alt corp străin; 4. comportă un orificiu de intrare și unul de ieșire.
SEU	grăsime obținută de la animalele ruminante; din punct de vedere chimic se compune din trigliceridă în a cărei compoziție predomină acizii grași palmitic, stearic și miristic.
SEVĂ	lichidul care circulă prin țesuturile de conducere ale plantei; seva brută este transportată prin vasele lemnoase, iar seva elaborată prin tuburile ciuruite (vase liberiene).
SEVIN	sin. <i>Carbaryl, Pantrin</i> – pulbere cristalină, incoloră, insolubilă în apă, solubilă în solvenți organici, cu toxicitate medie pentru mamifere; se poate utiliza ca insecticid de contact sub formă de pulberi, granule, concentrate emulsionabile.
SEVRAJ	1. oprirea alăptării; 2. acțiunea de privare a unui toxicoman de drogul său obișnuit, pentru cura de dezintoxicare. 3. întreruperea tratamentului cu o substanță în mod treptat (cu doze descrescătoare).

SEX	1. atribut fundamental al organismelor, care se manifestă prin producerea unui din cele două feluri de celule, gametul masculin sau feminin, a căror unire permite reproducerea; 2. ansamblu de indivizi care au același sex; 3. organ de copulație.
SEX-DETERMINARE	mecanism genetic, cromozomal sau genic, care determină sexul femel sau mascul.
SEX-DUCTIE	cale, mecanism de transfer de material genetic și recombinare, la bacterii.
SEX-HETEROGAMETIC	sex care produce două tipuri de gameți datorită segregării, în meioză, a cromozomilor sexului XY sau XO, spre deosebire de sexul opus denumit homogametic. Indivizii masculi, la mamifere, inclusiv la om, la <i>Drosophila</i> etc., precum și indivizii femele la păsări, pești, fluturi etc. sunt heterogametici.
SEX-HOMOAMETIC	sex care produce un singur tip de gameți: ex. femela la mamifere (inclusiv femeia), precum și indivizii masculi la păsări, pești, fluturi etc.
SEX-LINKAGE	grup de gene asociate cu sexul, localizate în cromozomii sexului X și Y.
SEX-RATIO	termen englez care arată raportul între indivizii de sex masculin și cei de sex feminin într-o populație dată sau într-un eșantion de populație.
SEXUAL	care se referă la sex sau la sexualitate.
SEXUAT	care are sex masculin sau feminin și care se reproduce prin unirea celor două sexe.
SFACELĂ	fragment de țesut necrozat.
SFENOID	os impar al porțiunii medii a bazei craniului, situat între frontal și etmoid înainte și occipital și temporal în spate.
SFENOIDITĂ	inflamația mucoasei care tapetează sinusul sfenoidal.
SFEROCIT	eritrocit în formă de disc biconvex și a cărui grosime este crescută, iar diametrul diminuat.
SFEROCITOZĂ	prezența de sferocite în sânge.
SFIGMIC	care se referă la puls. ex. intermitență sfigmică.
SFIGMOCARDIOGRAF	aparat care servește la înregistrarea simultană a pulsului periferic și a bățăilor cardiace.
SFINCTER	mușchi orbicular, care prin contractare determină închiderea unor orificii anatomice.
SFINCTERALGIE	durere de natură spasmodică a sfincterului anal.
SFINCTEROPLASTIE	refacerea chirurgicală a unui sfincter.
SFINCTEROSPASM	spasmul unui sfincter.
SFINGOLIPID	orice lipid atașat unei substanțe bazice complexe.
SFINGOMIELINĂ	lipid complex prezent în țesuturile animale în mod normal, mai abundent în teaca de mielină a nervilor.
S.G.O.T.	abr. glutamat-oxaloacetat-transaminază.
S.G.P.T.	abr. glutamat-piruvat-transaminază.
SHIGELLA	gen de bacterii din familia <i>Enterobacteriaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> , cuprinzând bacili imobili, gram negativi, aerobi.
SHORE-SHINE	umflătură difuză și dureroasă, localizată pe fața anterioară a fluierului; este o tară consecutivă unei periostite sau tenozite a extensorilor, care prin repaus și tratament se atenuază sau dispare.
SHRAPNELL	partea superioară a membranei timpanului, mai subțire decât partea inferioară și mai puțin rezistentă, în această porțiune survin de obicei perforațiile accidentale sau patologice ale timpanului.
Si.	simbol pentru siliciu.
SIALITĂ	inflamația unei glande salivare sau a unui canal salivar.

SIALOGOG	care produce o secreție abundentă de salivă.
SIALOGRAFIE	examen radiologic al canalelor excretoare ale salivei după injectarea unui lichid opac la razele X.
SIALOLIT	calcul salivar (format într-un canal sau într-o glandă salivară).
SIALOLITOTOMIE	ablația unui calcul salivar după incizia glandei sau canalului salivar în care se găsește.
SIALOREE	(gr. <i>sialon</i> – salivă; <i>rhein</i> – a curge), sin. ptialism; exagerarea secreției salivare.
SIALOZĂ	hiperplazie bilaterală recidivantă, neinflamatorie și benignă, care afectează în general glandele parotide și rar glandele submaxilare.
SIBILANT	ral sec, de tonalitate acută, amintind de suflarea vântului.
SICATIV	1. orice medicament topic care absoarbe serozitățile dintr-o plagă; 2. substanță care fiind inclusă în lacuri și vopsele permite uscarea rapidă.
SICOZIS	denumire pentru leziuni foliculare inflamatorii, profunde, cu evoluție subacută și cronică.
SIDA	abreviere folosită pentru sindromul de imunodeficiență dobândită.
SIDERANT	fulgerător, cu referire la apoplexie sau alte procese patologice care se produc brusc.
SIDERINĂ	sin. hemosiderină.
SIDEROBLAST	normoblast care conține granule siderotice puse în evidență prin colorația cu albastru de Prusia.
SIDEROFILINĂ	metalproteină care conține fier (0,12%); este localizată în ficat și plasmă și constituie forma de transport a fierului în organism.
SIDEROPENIE	diminuare a cantității de fier din sânge.
SIDEROPEXIE	fixarea fierului de către celule sau țesuturi.
SIDEROTEHNIE ORTOPEDICĂ	principiile de confecționare a potcoavelor ortopedice.
SIDEROZĂ	(gr. <i>sideris</i> -fier), pneumoconioză, boală profesională; întâlnită la muncitorii din industrie care inhalează particule fine de fier realizându-se leziuni pulmonare asemănătoare silicozei.
SIDERURIE	prezența fierului în urină, normal infimă (inferioară la 0,5 mg/24h).
SIFILIDĂ	leziune cutanată sau a mucoaselor care apare în sifilisul secundar sau terțiar.
SIFON	tub în formă de U întors ale cărui brațe sunt inegale, utilizat pentru transvazarea de lichide sau pentru evacuarea unei cavități naturale.
SIFONOFORIE	ordin (<i>Siphonophora</i>) de celenterate, din clasa <i>Hydrozoa</i> , care include circa 300 de specii marine, în general, planctonice, coloniale, frumos colorate, care plutesc liber în apă; indivizii din colonie sunt diferențiați morfofiziologic, îndeplinind funcții diverse; la un capăt se află un individ plutitor transformat într-o veziculă plină cu aer (pneumatofor), apoi urmează indivizi înotători (nectozoizi), indivizi hrănitori (gastrozoizi), indivizi reproducători (gonozoizi etc.); împreună acești indivizi formează un ciorchine denumit cormidium.
SIGMOIDECTOMIE	ablația parțială sau totală a colonului sigmoid.
SIGMOIDITĂ	inflamația colonului sigmoid.
SIGMOIDOPEXIE	fixarea chirurgicală a colonului sigmoid la peretele abdominal.
SFINGOIDOSTOMIE	crearea unui anus artificial la nivelul fosei iliace stângi, suturând la piele colonul sigmoid.
SILICAT	sare sau ester al acidului silicic.
SILICIU	element metaloid, tetravalent, cu numărul atomic 14 și greutatea moleculară 28.
SILICOARTRITĂ	sin. pneumoconioză reumatoidă.
SILICOZĂ	afecțiune pulmonară cronică cauzată de inhalarea de praf de silice. sin. maladia pietrarilor.

SILICULĂ	fruct uscat dehiscent, bicarpelar, lat, scurt, care are un perete despărțitor fals (ex, traista – ciobanului, hreanul etc.).
SILICVĂ	fruct uscat, bicarpelar, de 3-4 ori mai lungă decât lată, cu un sept fals care-l separă în două compartimente, dehiscent, alungit-cilindric, caracteristic cruciferelor (varză, conopidă).
SILURIAN	a treia perioadă a paleozoicului situată între ordovician și devonian, care începe în urmă cu circa 400-390.000.000 ani, când au apărut primele animale adaptate vieții pe uscat, primele plante terestre și când dominau animalele nevertebrate acvatice.
SIMBIONT	organism animal sau vegetal care trăiește în simbioză cu altul.
SIMBIOZĂ	(gr. <i>syn</i> – împreună; <i>bios</i> - viață), formă de conviețuire reciproc avantajoasă între două specii diferite de organisme.
SIMBOL	1. literă, grup de litere sau alte semne particulare întrebuințate în locul unui termen; 2. în chimie, modul în care se precizează compoziția calitativă și cantitativă a unui corp cu ajutorul literelor, semnelor și cifrelor.
SIMETRIE	starea unor organisme sau organe de a fi alcătuite din elemente reciproc corespondente, de o parte și de alta a unui plan sau ax de structură care permite divizarea lor în părți echivalente; poate fi bilaterală, radiară etc.
SIMFIZĂ	1. fuziunea între două părți în mod normal separate, în special între două foițe ale unei membrane seroase; 2. în anatomie, nume dat unor amfiartroze.
SIMMONDS (MALADIA)	insuficiență gravă a hipofizei anterioare care se manifestă prin atrofia altor glande endocrine stimulate în mod normal de hormonii antehipofizari, cu alterarea progresivă a stării generale, ajungându-se până la cașexie.
SIMPATALGIE	durere de tip variabil (furnicături, înțepături, arsuri) care survin în paroxisme și se însoțesc de tulburări vasomotorii.
SIMPATECTOMIE	rezeția unui ganglion, unui nerv sau lanț simpatic.. după localizare, simpatectomia poate fi cervicală, dorsală, lombară sau toracolombară.
SIMPATIC	sistemul nervos simpatic; parte a sistemului nervos formată din ganglioni și fibre nervoase, care reglează funcțiile vegetative.
SIMPATICOLITIC	care inhibă acțiunea simpaticului.
SIMPATICOMIMETIC	care are efecte similare celor obținute prin stimularea simpaticului.
SIMPATINĂ	substanță secretată de terminațiile nervoase ale sistemului simpatic; în organism există două tipuri: simpatina E, care acționează ca un vasoconstrictor și simpatina I, cu acțiune vasodilatatoare; astăzi simpatina este considerată a fi identică cu noradrenalina.
SIMPATOBLASTOM	sin. neuroblastom.
SIMPATOZĂ	orice afecțiune care presupune tulburări funcționale ale sistemului nervos simpatic.
SIMPLEX	poliploid care are la un locus o singură alelă dominantă; ex. Aaaa.
SIMPODIU	tulpină la care mugurele terminal își încetează activitatea, iar ramificarea și creșterea tulpinii este realizată prin mugurii axilari, situați imediat sub apex care, la rândul lor, după o creștere oarecare a ramurilor, devin inactivi; ramificarea simpodială este caracteristică pentru castravete, măr, nuc etc.
SIMPTOM	semn, indiciu, manifestare a unei boli; servește la stabilirea diagnosticului.
SIMPTOMATIC	care are caracter de simptom; care urmărește suprimarea unuia sau mai multor simptome.
SIMPTOMATOLOGIE	1. studiul simptomelor; 2. ansamblu de simptome care caracterizează o boală.
SIMS (POZIȚIA)	poziție culcat pe o parte cu coapsele flectate.
SIMȚ	(lat. <i>sensum</i> - simț), sensibilitate care permite perceperea impresiilor conștiente, cele cinci simțuri clasice sunt: vederea, auzul, mirosul, gustul și pipăitul.

SINALGIE	durere localizată, provocată de o leziune situată într-o altă regiune (durere a unui dinte sănătos provocată de un dinte bolnav).
SINANGIU	structură compusă, alcătuită din unirea unor sporangii, caracteristică unor ferigi.
SINAPISM	cataplasma sau plasture pe bază de făină de muștar aplicată în scopul producerii de revulsie.
SINAPTOFOR	aparat pentru diagnosticarea strabismului și pentru stabilirea indicilor de tratament prin metode ortoptice.
SINARTROZĂ	articulație imobilă în care piesele osoase se găsesc în continuitate una cu alta.
SINAPSĂ	1. punct de contact între doi neuroni; 2. proces de împerechere a cromozomilor omologi în meioză.
SINAPTIC	care se referă la sinapsă sau la procesele și cauzele care determină conjugarea cromozomilor omologi în meioză.
SINCARP	(gr. <i>syn</i> – <i>cu</i> ; <i>karpos</i> – <i>fruct</i>), (despre un gineceu) care are carpele unite. Poate fi paracarp – unilocular și eusincarp – plurilocular.
SINCHISIS	ramoliment, consistență mai fluidă a corpului vitros; se acompaniază cu opacități ale corpului vitros și leziuni ale coroidei.
SINCINEZIE	tendința de a executa involuntar și simultan o mișcare similară și simetrică, atunci când se execută o mișcare voluntară în partea opusă.
SINCIPUT	partea superioară a boltei craniene.
SINCIȚIU	masă citoplasmatică conținând mai mulți nuclei, care rezultă din fuziunea mai multor celule.
SINCONDROZĂ	sinartroză în care unirea pieselor osoase este asigurată prin țesut cartilajinos.
SINCOPĂ	(gr. <i>syn</i> – <i>cu</i> , <i>împreună</i> ; <i>kaptein</i> – <i>a tăia</i>), pierderea bruscă și completă, în general de scurtă durată, a conștienței, cu o stare de moarte aparentă datorată încetării momentane a funcțiilor cerebrale prin întreruperea fluxului sanguin arterial la nivelul creierului.
SINCOPĂ DE IMERSIE	sincopă cardiorespiratorie care survine brutal prin imersie într-o baie rece, putând duce la înec.
SINCRON	care se produce în același timp cu un alt fenomen, ex. activitate sincronă.
SINDACTILIE	(gr. <i>syn</i> – <i>împreună cu</i> ; <i>daktylos</i> – <i>deget</i>), malformație congenitală caracterizată prin unirea între ele a degetelor de la mână sau de la picioare, unirea poate fi superficială, membranoasă, musculară sau osoasă și poate interesa două degete sau toate degetele.
SINDESMOPEXIE	reducerea unei luxații prin fixarea unui sau mai multor ligamente la o suprafață osoasă apropiată.
SINDESMOPLASTIE	refacerea chirurgicală a unui ligament.
SINDESMORAFIE	sutura unui ligament.
SINDESMOZĂ	sinartroză în care piesele osoase-uneori destul de îndepărtate-sunt reunite prin ligamente fibroase inserate la distanță.
SINDEZĂ	(gr. <i>syndesai</i> – <i>a pune împreună</i>), sinapsă, conjugarea sau împerecherea cromozomilor omologi în meioză.
SINDROM	(gr. <i>syn</i> – <i>cu</i> ; <i>drome</i> – <i>concură, conferință</i>), asociere de semne și simptome alcătuită împreună un tablou morbid caracteristic dar care apare în mai multe boli.
SINDROM CEREBELOS	ansamblu de tulburări cauzate de leziuni ale cerebelului; incoordonarea mișcărilor, tulburări de echilibru și de vorbire, nistagmus.
SINDROM LIMFADENOPATIC	limfadenopatie inexplicabilă care apare în două sau mai multe situri extraringhinale, care se prelungește peste trei luni, însoțită de febră, slăbiciune, transpirație nocturnă, slăbire și hepatomegalie.
SINDROM LABIRINTIC	ansamblu de simptome datorate unei leziuni a labirintului sau a nervului vestibular: amețeli, tulburări de echilibru în stațiune verticală sau în mers și nistagmus.

SINDROM PARANEOPLAZIC	ansamblu de manifestări diverse care se manifestă în același timp cu evoluția unui cancer, dar fără să fie într-un raport direct cu acesta sau metastazele sale.
SINDROM DE PREEXCITAȚIE	acces de tahicardie supraventriculară paroxistică; anxietate, debut brusc, sfârșit brusc.
SINDROM PIRAMIDAL	ansamblu de simptome care indică perturbări ale motricității voluntare, spasticitate sau întreruperea inhibiției sau activități motrice reflexe datorate unei leziuni a fasciculelor piramidale: paralizii (mai întâi flaște, apoi spastice), exagerări ale reflexelor osteotendinoase și semnul Babinski pozitiv.
SINDROM RADICULAR	ansamblu de simptome care traduc o leziune a rădăcinilor medulare motrice sau senzitive.
SINDROMUL CALICIULUI SUPERIOR	sindrom cauzat de o stenoză a colului caliciului renal superior la copil, de origine vasculară, displazică sau inflamatorie.
SINDROMUL DE COADĂ DE CAL	ansamblu de tulburări provocate prin compresia cozii la cal; tulburări senzitive ale perineului, tulburări motorii și abolirea reflexelor membrelor inferioare, tulburări sfincteriene.
SINDROMUL DE ZDROBIRE	ansamblu de manifestări grave cauzate de un șoc traumatic violent, cu zdrobirea unui membru sau a unei părți de corp.
SINDROMUL HELLP	ansamblul complicațiilor preeclampsiei severe care interesează mai multe organe: decolare prematură de placentă, hemoragia cerebrală, coagularea intravasculară diseminată, necroza renală, hematomul hepatic și care antrenează întreruperea sarcinii.
SINDROMUL HIPERGLICEMIC	ansamblu manifestărilor morbide provocate prin creșterea nivelului glucozei în sânge și țesuturi, constituind simptomele diabetului zaharat: glicozurie, polidipsie, poliurie, astenie.
SINDROMUL SOLAR	sindrom arătând o iritație a plexului solar, de cauze diverse: afecțiune gastrică organică, aortită abdominală etc.
SINDROMUL TORCH	asocierea la noul născut a unei hepatosplenomegalii cu icter și trombopenie, cauza poate fi toxoplasmoza, rubeola, o infecție cu citomegalovirus sau cu virus herpetic.
SINE MATERIA	locuțiune latină semnificând fără cauză determinată.
SINECHIE	lipire sau sudură mai mult sau mai puțin întinsă a două țesuturi care în mod normal sunt separate.
SINEREZĂ	procesul de separare a zerului de coagul, care are loc cu ocazia preparării brânzeturilor.
SINERGIC	care acționează în același sens.
SINERGIDE	termen care indică cele două celule situate spre micropil, de-o parte și de alta a oosferei în sacul embrionar.
SINERGISM	relația dintre acțiunile care se exercită în același sens.
SINESTEZIE	tulburare în perceperea senzațiilor caracterizată prin percepția simultană, pe lângă o senzație normală, a unei senzații secundare într-o altă regiune a corpului.
SINFIBROZĂ	sinartroză în care unirea pieselor osoase este asigurată în exclusivitate prin țesut conjunctiv.
SINGAMIE	(gr. <i>syn</i> –cu; <i>gamos</i> –căsătorie), reproducere sexuată; unirea nucleilor gameților (n) în procesul fecundării; rezultă zigotul (2n).
SINISTRALITATE	tendință înăscută de a utiliza de preferință un membru stâng pentru orice mișcare voluntară sau spontană.
SINISTROSCOLIOZĂ	deviere laterală stângă a coloanei vertebrale.
SINISTROZĂ	stare mentală după unele accidente de muncă sau de circulație rutieră în care se exagerează impotența funcțională cu acuze subiective și tendințe revendicative în vederea obținerii unei indemnizații maxime pentru prejudiciul cauzat.
SINORHIDIE	criptorhidie caracterizată prin fuziunea celor două testicule.
SINOSTOZĂ	unirea a două oase prin sudură osoasă care poate fi normală sau patologică.
SINOVECTOMIE	ablație chirurgicală totală sau parțială a sinoviei unei articulații.

SINOVIAL	lichid sinovial; lichid transparent de culoare galbenă, secretat de membranele seroase situate în cavitatea articulațiilor, înlesnește alunecarea oaselor unele peste altele.
SINOVIALOM	tumoră benignă sau malignă formată în sinovială.
SINOVIE	membrană fină, în formă de manșon, care tapetează interiorul capsulei articulare a articulațiilor mobile; inserția se face la periferia cartilajelor care acoperă suprafețele articulare.
SINOVITĂ	inflamația unei membrane sinoviale.
SINTETIC	obținut prin sinteză; fabricat pe cale artificială.
SINTETIZAT	obținut pe cale artificială, prin sinteză.
SINTEZA PROTEINELOR	proces care constă în polimerizarea aminoacizilor, în celule sau <i>in vitro</i> . Într-o celulă pot exista circa 10.000 proteine care au un rol esențial în funcționarea și reproducerea celulei și organismului.
SINTEZĂ	(gr. <i>syn</i> – împreună; <i>tithenai</i> – a pune), (în chimie) procesul formării unui complex chimic prin combinarea unor compuși mai simpli sau a unor elemente constitutive.
SINTON	individ normal ale cărui sentimente și tendințe sunt în armonie, bine echilibrate.
SINTONIE	constituție normală a unui individ, caracterizată prin integrarea sa armonioasă în mediul ambiant.
SINUOZITATE	starea a ceea ce este sinuos, care prezintă o suită de curbe neregulate în sensuri diferite.
SINUS	1. canal mare care conține sânge, în special sânge venos; 2. cavitate dintr-un os.
SINUS CAROTIDIAN	dilatație fuziformă la nivelul bifurcației terminale a arterei carotide primitive, prelungindu-se spre cele două ramuri ale sale, cu pereți elastici, mai puțin musculari și foarte bogată în elemente nervoase.
SINUS CAVERNOS	fiecare din cele două sinusuri venoase, voluminoase, ale durei mater, alungite în sens anteroposterior, de fiecare parte a șei turcești.
SINUSOGRAFIE	radiografia sinusurilor venoase ale creierului după injectarea unei substanțe opace.
SINUSOIDAL	care se aseamănă unui sinusoid, ex. ritm sinusoidal.
SINUSUL VENOS AL DUREI MATER	canale venoase cuprinse în dedublarea durei mater, sinusurile durei mater drenează toate venele organelor conținute în cavitatea craniană (encefal și meninge) și în cavitatea orbitală (ochi și anexe).
SINUSURILE FEȚEI	cavități pneumatice aflate în oasele care înconjoară fosele nazale și care comunică cu acestea.
SINUZITĂ	inflamație a mucoasei sinusurilor paranazale, afecțiune frecvent întâlnită, ca o complicație a rinitelor, sau uneori a leziunilor dentare și mai des a unor manifestări alergice.
SIRINGOMIELIE	afecțiune cronică caracterizată prin dezvoltarea progresivă în măduva cervicală și cervicodorsală, a unei cavități în substanța cenușie, în spatele canalului ependimar, se manifestă prin atrofii musculare progresive, cu hipotonie și atrofia tegumentelor, abolirea sensibilității cutanate la căldură.
SIRINX	organ la păsări, cu rol în producerea sunetelor; este situat în zona de bifurcație a traheii în cele două bronhii.
SIROP	preparat medicamentos apos, cu utilizare orală, conținând mult zahăr.
SISTEM	1. (gr. <i>systema</i> – a pune împreună, a așeza) ansamblu de organe cu o structură analogă; 2. ansamblu de substanțe, de fenomene susceptibile să coexiste, să intre în acțiune sau să se influențeze reciproc; 3. ansamblu de concepte prezentate sub o formă ordonată pentru a facilita studiul lor.

SISTEM CELULAR APUD	celulele APUD sunt de formă diversă și răspândite în tot organismul, se găsesc în pancreas, unde formează insulele, în hipofiză (somatotrop și corticotrop), medulosuprarenale, paraganglioni, neuroni hipotalamici și în sistemul endocrin difuz.
SISTEM CGS	sistem de unități de măsură în care centimetrul, gramul și secunda sunt unități fundamentale pentru lungime, masă și timp.
SISTEM DE GRUPE SANGUINE	seria de grupe sanguine, determinate de combinațiile existente între genele alelice; un sistem de grupe sanguine poate prezenta un alelism simplu sau multiplu; numărul de grupe sanguine determinate la diferite specii de animale este: taurine 12, suine 14, ovine 7, cabaline 8, câine 8, păsări 12 etc.
SISTEM LIMFATIC	<ol style="list-style-type: none">1. ansamblu de organe limfatice care cuprinde ganglioni, vase și spații limfatice ca și vasele chilifere.2. sin. limfon (termen introdus de Pintea și Stupariu în 1957) – totalitatea instanțelor limfoide și produsele lor.
SISTEM NERVOS AUTONOM	ansamblu de structuri nervoase centrale și periferice cu rol de reglare a bunei funcționalități a tuturor organelor și țesuturilor, independent de influențe exterioare, asigurându-se o armonizare și coordonare indispensabilă funcționalităților diferite, sistemul nervos autonom nu se opune sistemului nervos central, de care este coordonat, participând la diferite funcții ale vieții de relație și afective.
SISTEM NERVOS CENTRAL	<ol style="list-style-type: none">1. în sens strict, pur morfologic, sin. axa cerebrospinală;2. în sens mai larg, curent utilizat în medicină, ansamblu constituit din encefal și măduva spinării, privit atât din punct de vedere anatomic cât și funcțional. abr. SNC.
SISTEM NERVOS PERIFERIC	parte a sistemului nervos exterioră axului cerebrospinal, este format din nervii care unesc organele la sistemul nervos central.
SISTEM NERVOS SIMPATIC	<ol style="list-style-type: none">1. în sens strict, sin. sistem ortosimpatic;2. în sens mai larg, sin. sistem nervos autonom.
SISTEM NERVOS VEGETATIV	sin. sistem nervos autonom.
SISTEM ORTOSIMPATIC	parte a sistemului nervos autonom ai cărui centri periferici se situează în lanțurile ganglionare laterovertebrale și prevertebrale, fiind conectați prin fibre eferente cu organele pe care le inervează sau cu centrul din cornul lateral din măduva spinării. prin efectele sale fiziologice, sistemul ortosimpatic este antagonist sistemului parasimpatic, el accelerează ritmul cardiac, provoacă vasoconstricție, diminuează peristaltismul tubului digestiv, crește tonusul sfincterian, mediatorul său chimic este adrenalina.
SISTEM H.L.A.	abr. Human Leucocyte Antigen; complex imunitar evidențiat după rejecția primelor grefe, sistemul cuprinde 4 gene, HLA-A, B, C și D, care se găsesc pe membranele tuturor celulelor organismului servind la recunoașterea selfului, după greșă aceste molecule sunt ținta tuturor agenților distructivi (celule ucigașe sau anticorpi), genele HLA-D (și HLA-DR) nu codifică decât proteine antigenice aflate pe suprafața celulelor implicate în procesele imunitare (limfocite, macrofage) și care servesc în primul rând ca mesageri între limfocite, după o greșă aceste antigene intervin la debutul reacției întărind rejecția, sistemul HLA este extrem de util și pentru cercetarea susceptibilității pentru diferite maladii, deoarece este o relație între formula HLA și această susceptibilitate.
SISTEM PARASIMPATIC	parte a sistemului nervos autonom destinat eminentă viscerelor, este divizat în sistem parasimpatic cranian și parasimpatic pelvin, în general, parasimpaticul se opune activității fiziologice a sistemului ortosimpatic, încetinește ritmul cardiac, produce vasodilatație, accelerează peristaltismul tubului digestiv, diminuează tonusul sfincterian; mediatorul său chimic este acetilcolina.
SISTEM PIRAMIDAL	ansamblu de structuri nervoase care intervin în motricitatea voluntară: cortexul piramidal reprezentat de circumvoluțiunile frontale ascendente și căile piramidale.
SISTEM PORT	ansamblu constituit de trunchiul venei porte și ramurile sale colaterale, este un sistem venos digestiv intermediar a două rețele capilare: rețeaua de origine care provine din tubul digestiv, pancreas și splină și rețeaua terminală din parenchimul hepatic.

SISTEM RENINĂ-ANGIOTENSINĂ	ansamblu dinamic de factori reglatori ai tensiunii arteriale cuprinzând renina, angiotensinele I și II, enzima de conversie și receptorii pentru angiotensina II.
SISTEM RETICULOENDOTELIAL	ansamblu de celule de aspect morfologic diferit, dar cu proprietatea comună de a acumula în citoplasma lor unii coloranți speciali numiți vitali și care au capacitatea fagocitare, acestea sunt histiocitele și macrofagele țesuturilor conjunctive, celulele reticulare șva osoasă, din ganglionii limfatici, din splină, celulele Kupffer din ficat, macrofagele din alveolele pulmonare și celulele gliale din sistemul nervos central.
SISTEM VASCULAR	partea aparatului circulator formată din ansamblu vaselor organismului, artere, vene și capilare.
SISTEMATICĂ	știința identificării și clasificării organismelor vii, în special în funcție de relațiile filogenetice și evoluție.
SISTEMIC	<ol style="list-style-type: none">1. care se referă la un sistem;2. în patologie se spune despre o maladie care atinge electiv elementele constitutive ale unui țesut sau sistem;3. care se referă la circulația generală, în special la marea circulație.
SISTOLĂ	contractia unui organ muscular cavitat, cu expulzarea conținutului.
SITOLOGIE	studiul alimentelor, alimentației și nutriției.
SITOSTEROL	tip de steroli foarte răspândiți în vegetale care ar scădea colesterolemia.
SITUS	<ol style="list-style-type: none">1. cuvânt latin însemnând poziție, situație;2. cel mai mic element genetic care poate fi recunoscut în interiorul unei gene, care poate fi locul unei mutații punctuale sau care poate fi separat prin recombinare intracistronică de situsurile vecine.
SITUS ANTIGENIC	porțiunea unei molecule de antigen care are proprietatea de a se combina cu anticorpurile corespunzător sau cu limfocitele sensibilizate.
SITUS INCERTUS	situație anormală a viscerelor dar care nu corespunde unei transpoziții bine definite, asociată cu malformațiile inimii și splinei.
SITUS INVERSUS	anomalie în care unul sau mai multe organe sunt plasate în partea opusă celei pe care o ocupă în mod normal.
SITUS SAGITAL(IS)	formă de anomalie a poziției inimii în care vârful este situat în hemitoraxul drept, prin rotația la dreapta a ventriculilor în jurul marilor vase de la bază, acestea păstrând situația lor normală.
SJOGREN (SINDROM)	sindrom datorat unei insuficiențe generalizate a glandelor exocrine, care se traduce prin uscarea mucoaselor și pielii: xeroftalmie, aptialism, xerodermie.
SKIASCOPIE	măsurarea obiectivă a refracției ochiului prin interpretarea optică a unei umbre ce apare în câmpul pupilar.
SMALȚ	țesut foarte dur conținând 97% elemente minerale și care constituie partea externă a coroanei dentare.
SMEGMĂ	materie albicioasă, cu miros acru, care se găsește pe fundul repliului prepuțial al bărbatului, între buzele mici și clitoris la femeie, provine din descumarea celulelor epiteliale ale mucoaselor genitale.
SMITH-PETERSON (OPERAȚIA S.N.C.)	artroplastie a coapsei cu interpunerea unei tije metalice. Abr. sistem nervos central.
SOCIOFILIE	necesitatea intensă de viață socială.
SOCIOFOBIE	antipatie anormală pentru viața în societate și pentru orice formă de relații sociale.
SODAT	care conține sodiu sau sodă, care a fost tratat cu sodiu sau cu unul din compușii săi.
SODIC	care se referă la sodiu sau care conține sodiu, ex. retenție sodică.
SODIU (CLORURĂ DE)	sare care se găsește în stare naturală (sare gemă) extrasă în salină și din apa de mare.

SOFROLOGIE	partea medicinei psihosomatice care studiază efectele asupra organismului a diferitelor stări de conștiință provocate prin sugestie, prin relaxare, prin autoconcentrare.
SOLANDRA	cicatrici ale pielii, consecutive unei leziuni eczematoase, cu crăpături transversale ale pielii localizate la fața anterioară a jaretului.
SOLANIDINĂ	alcaloid termostabil aflat în plantele din familia <i>Solanaceae</i> cărora le poate da un caracter de toxicitate.
SOLANINĂ	glucozid aflat în plantele din familia Solanaceelor, care se distruge prin fierbere.
SOLIPED	(lat. <i>solidus</i> și <i>pes</i> – <i>picioar masiv</i>) animal care are un singur deget la picior, terminat printr-o copită.
SOLZ	1. formațiune tegumentară de natură chitinoasă sau cornoasă întâlnită pe aripile fluturilor, la pești, păsări, reptile și chiar la unele mamifere; 2. frunzuliță care învelește și protejează bulbii, mugurii sau alte părți la plante.
SOMA	1. (gr. <i>soma</i> - <i>corp</i>) corpul animalelor și plantelor alcătuit din celule diploide, în contrast cu celulele germinative care sunt haploide; 2. cuvânt cu funcție de sufix, utilizat în compunerea unor termeni referitori la structuri sau produse ale corpului.
SOMATIC	care aparține corpului în general și nu viscerelor.
SOMATOMETRIE	(gr. <i>soma-atos</i> – <i>corp</i> ; <i>metron</i> - <i>măsură</i>), măsurare a diferitelor regiuni ale corpului la animale, în scopul aprecierii exteriorului.
SOMATOPLEURĂ	foiță parietală a mezodermului embrionar.
SOMATOTROP	hormon secretat de lobul anterior al hipofizei ce stimulează creșterea, influențează metabolismul glucidic, protidic și lipidic având acțiune glucostatică, diabetogenă, pancreatotrofică și anabolică.
SOMN	stare de repaus a organismelor animale și umane, alternând periodic cu starea de veghe și care se manifestă prin modificări calitative ale funcțiilor vegetative și motorii, ale proceselor neurocerebrale, ale activității psihice și ale comportamentului exterior.
SOMNAMBULISM	tulburare de conștiință de tip crepuscular, care apare în timpul somnului și este caracterizată prin păstrarea posibilității de a executa acte motorii complexe.
SOMNOLENȚĂ	stare intermediară între somn și veghe, întâlnită în mod patologic în afecțiuni organice ale creierului.
SONDAJ	explorarea unui canal, plăgi profunde etc. cu ajutorul unei sonde.
SONDĂ	instrument utilizat pentru sondajul organelor sau funcțiilor caniculare.
SOREDIE	organ globular de înmulțire vegetativă la licheni. Se formează în talul lichenului și constă dintr-un grup mic de celule algale învelite de hifele ciupercii.
SORI	grupare de sporangi (vizibilă cu ochiul liber) situată pe fața inferioară a frunzelor la ferigi.
SPADIX	inflorescență racemoasă simplă, asemănătoare spicului la care axul principal pe care cresc florile sesile este îngroșat și cărnos (ex. la rodul pământului).
SPASM	(gr. <i>spasmos</i> – <i>încordare, convulsie, contractură</i>) – convulsie involuntară strict localizată (mai ales la musculatura netedă) sau interesând un grup de mușchi.
SPASMOFILIE	(gr. <i>spasmos</i> + <i>filia</i> - <i>tendință</i>), stare patologică; sistemul nervos și cel muscular răspund la orice excitație nervoasă și la orice infecție prin convulsii.
SPASMOLITIC	(gr. <i>spasmos</i> + <i>lysis</i> – <i>suprimare</i>), care suprimă spasmul.
SPASTICITATE	hipertonie musculară piramidală.
SPAVAN	din francezul, <i>eparvin</i> , sin. osul bouului; osteoartrită (tară dură) produsă de cauze predispozante și determinate.
SPECIAȚIE	formarea speciilor în cursul evoluției lor.

SPECIE	unitate de bază folosită în clasificarea animalelor și plantelor; definește un grup de indivizi compatibili sexual și au foarte mare asemănare morfofiziologică; speciile sunt incluse în genuri.
SPECIFIC	trăsătură caracteristică; particularități care caracterizează o specie; numele secund, care indică specia, în nomenclatura binară.
SPECULUM	(lat. <i>speculum</i> - <i>oglinză</i>), instrument format în general din două valve care pot fi îndepărtate printr-un dispozitiv special în așa fel încât, după introducerea lui într-un organ cavită, conduct etc., prin distanțarea valvelor, să forțeze îndepărtarea pereților organului respectiv, permițând explorarea vizuală a interiorului, distingându-se speculum bucal, auricular, vaginal, rectal etc.
SPEOLOGIE	(gr. <i>spelaiōn</i> – <i>peșteră</i> ; <i>logos</i> - <i>știință</i>), știință sintetică, pluridisciplinară, care are ca obiect studiul complex al peșterilor și al viețuitoarelor din mediul subteran; biologul român E. Racoviță a creat la Cluj, în 1920, primul institut de speologie din lume și este creatorul biospeologiei.
SPERMATECĂ	organ (receptacul seminal) la femele și hermafrodiți de la unele nevertebrate (râme, albine, termite etc.), pentru depozitarea spermei înainte de fecundare.
SPERMATIC	care aparține spermei sau are contingență cu sperma.
SPERMATIDĂ	celulă haploidă, care rezultă la animale, dintr-o spermatocită secundară după a doua diviziune meiotică; din spermatidă se dezvoltă spermatozoizii.
SPERMATIE	gametul mascul haploid, la plante, rezultat al proceselor de maturare care au loc în grăunciorul de polen; la fiecare grăuncior de polen se formează câte două spermatorii în urma diviziunii nucleului generativ.
SPERMATOCITĂ	celulă sexuală masculă diploidă provenită din spermatogonii, după acumularea de material nutritiv în citoplasmă; în spermatocitele primare are loc prima diviziune meiotică, în urma căreia rezultă două spermatocite secundare care sunt haploide; după diviziunea a doua meiotică care are loc în spermatocita secundară rezultă spermatozoidii care se vor transforma în spermatozoizi.
SPERMATOCISTITĂ	inflamația veziculelor seminale.
SPERMATOCEL	deformare testiculară consecutivă retenției spermei, printr-un obstacol, pe căile spermatiche.
SPERMATOFITE	(gr. <i>sperma</i> – <i>sămânță</i> ; <i>phyton</i> - <i>plantă</i>), plante cu semințe; grup de plante superioare producătoare de semințe, care au rădăcină, tulpină, frunze și flori.
SPERMATOFOR	(gr. <i>sperma</i> – <i>sămânță</i> ; <i>pherein</i> - <i>purător</i>), capsulă de secreție formată în canalul ejaculator al unor organisme animale cu fecundare internă sau externă și în care sunt împachetați spermatozoizi, ex. la unele lipitori, insecte, moluște, pogonofore, în acest mod spermatozoizii sunt eliminați sau depuși sub formă de pachete în organismul femel.
SPERMATOGENEZĂ	dezvoltarea din spermatozoidii a spermatozoizilor, procesul formării gameților masculi, la animale, a spermatozoizilor, care se desfășoară în testicul, în tuburile seminifere; etapele sunt: spermatogonii, spermatocite primare, meioză, spermatocite secundare, spermatozoidii, spermatozoizi.
SPERMATOGONIE	celulă primordială a tubului seminifer, din care prin diviziune vor rezulta spermatozoidii.
SPERMATOREE	eliminarea involuntară a spermei fără orgasm.
SPERMATOZOID	denumire care indică de obicei gametul mascul (haploid) la animale, format în procesul spermatogenezei; este o celulă mobilă, la care se distinge capul, corpul și coada.
SPERMĂ	(gr. <i>sperma</i> - <i>sămânță</i>), lichid albuminos, vâscos, cu miros particular, produs de glandele sexuale masculine, conținând spermatozoizi, o cantitate redusă de ser, lichid produs de veziculele seminale, prostată și glandele bulbo-uretrale, eventual celule descumate etc.
SPERMOGRAMĂ	(gr. <i>sperma</i> – <i>sămânță</i> ; <i>gramma</i> - <i>notare</i>), redarea sub formă de tabel a însușirilor macroscopice și microscopice ale spermei unui reproducător.

SPETIT	mers defectuos caracterizat prin limitarea amplitudinii pasului; este determinat de o afecțiune acută sau cronică, la nivelul articulației scapulo-humerale.
SPIC	tip de inflorescență, similară racemului, la care florile sunt sesile (ex. la pătlagină).; când pe axul principal (rachis) la noduri (călcâie) se inseră spiculețe (uni sau multiflore) rezultă spicul compus (ex. la grâu).
SPICUL	1. vârf sau proces mic ascuțit; 2. formațiune mică, sub forma unui ac, de calcar sau siliciu, prezentă la unele animale nevertebrate.
SPICULEȚ	spic simplu care intră în alcătuirea spicului compus; este format din două frunzișoare, glumele, care învelesc una sau mai multe flori, inserate pe un ax, rachis; fiecare floare, la rândul ei, este apărată de două frunzișoare, paleele, din care, cea inferioară, lemma poate fi prevăzută cu o prelungire, arista.
SPIN	1. frunze, stipele, ramuri sau rădăcini metamorfozate (ex. cactus, dracilă, salcâm etc.); 2. plantă erbacee bienală din familia compozitelor, cu tulpina ramificată, spinos-aripată, frunze penat-sectate, spinos-dințate și flori roșii, dispuse în capitule (<i>Carduus acanthoides</i>).
SPIRIL	nume generic atribuit unor bacterii în formă de spirală mobilă; se găsesc în apele stătătoare și sunt în general, saprofite.
SPIROCHETE	microorganisme din familia spirochaetaceae, cu un corp spiralat, flexibil, animat în mișcări.
SPIRURATOZĂ	helmințoză produsă de viermi din subordnul <i>Spirurata</i> (ex. habronemoza cabalinelor, tetrameroza păsărilor etc.).
SPLANHNIC	referitor la viscere.
SPLENIUS	mușchi din cervicală dorsală, inserat pe apofizele ale primelor vertebre toracale, iar printr-o serie de dințături prinzându-se de tendonul mușchilor complecși mici și pe apofizele transversale ale primelor vertebre cervicale.
SPLENOMEGALIE	simptom constând din mărirea de volum a splinei.
SPLENOTOMIE	1. incizarea splinei; 2. disecția splinei.
SPLINĂ	organ anexă al aparatului circulator, cu rol hematopoietic și hemolitic, situat în cavitatea abdominală, fiind prezent la marea majoritate a vertebratelor; substanța splenică este formată din țesut limfoid; este elastică și contractilă; splina îndeplinește o funcție hematopoietică (produce limfocite), dar și una hemolitică (distruge, prin fagocitoză, eritrocitele și trombocitele îmbătrânite).
SPONDILARTRITĂ	inflamație a articulațiilor vertebrale.
SPONDILATROZĂ	atroză a vertebrelor și a articulațiilor.
SPONDILITĂ	inflamație a vertebrelor, adesea de natură tuberculoasă.
SPONDILOZĂ	(gr. <i>spondylos - vertebră</i>), manifestare vertebrală a reumatismului degenerativ.
SPONGIOBLASTE	1. celule epiteliale embrionare din care se dezvoltă celulele nevroglie, celulele ependimare etc.; 2. celule mezenchimatice care secretă spongina în corpul bureților.
SPOR	1. (gr. <i>sporos - sămânță</i>) organ specializat de înmulțire sau de rezistență la plante; 2. la sporozoa, îndeplinește aceleași funcții ca și la plante.
SPORANGIU	(gr. <i>sporos + anggeion - vas</i>), structură specializată, de forma unei capsule, în care sunt produși spori asexuați (ex. la ciupercile ficomicete).
SPOROCIST	(gr. <i>sporos + kystis - vezică</i>), stadiu în formarea sporilor la protozoare; stadiu larvar la trematode (platelminți) care urmează stadiului de miracidium și care se petrece în corpul unei gazede intermediare – melcul <i>Limnaea</i> ; în interiorul sporocistului se află grupe de celule numite mase germinative din care se dezvoltă alte larve – rediile.

SPOROFIT	(gr. <i>sporos + phyton - plantă</i>), fază diploidă din ciclul vital al plantelor purtătoare de spori care rezultă în urma fecundării gameților; diplofaza sau faza producătoare de spori în alternarea generațiilor.
SPOROFOR	structură sau organ în care se dezvoltă spori la ciuperci (sporangiofor, conidiofor).
SPOROGON	(gr. <i>sporos + gonos - urmaș, descendent</i>), structură caracteristică mușchilor (capsulă), în care sunt produși spori asexuați.
SPOROZOARE	(gr. <i>sporos-spora + zoarion-animal mic</i>), clasă de protozoare caracteriate prin prezența stadiului de spor în ciclul lor de dezvoltare și printr-o structură simplificată, ca urmare a modului de viață parazitar intracelular.
SPORULAȚIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. termen care indică procesele de formare precum și de eliberare a sporilor; 2. mod de reproducere asexuată prin spori, caracteristic unor plante și animale, se întâlnește la sporozoaare.
SPRUE	boală endemică în anumite țări de la tropice, caracterizată prin glosită, diaree, anemie megalostatistică.
SPUTĂ	produs eliminat pe gură prin tuse din aparatul respirator.
STABILITATE	proprietatea unei substanțe de a nu fi sediul niciunei reacții, rezistând astfel atât la descompunerea spontană, cât și la cea favorizată de anumite condiții de mediu.
STAFILOCOC	(gr. <i>staphile - strugure</i>), gen de bacterii din familia <i>Micrococcoaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> , cuprinzând coci dispuși în ciorchine, imobili, grampozitivi, aerobi și facultativi anaerobi.
STAFILOCOCIE	termen folosit pentru a denumi infecțiile cu stafilococ și în special manifestările cutanate.
STAMINĂ	organul masculin, la plantele cu flori, în care se formează polenul; este alcătuită dintr-un filament și o anteră, formată din două părți simetrice (lob sau teacă), reunite prin conectiv.
STAMINODIU	stamină sterilă (lipsită de anteră).
STAPES	denumire internațională pentru a indica unul dintre cele trei osișoare din cavitatea timpanică (din urechea medie); columela urechii, la alte tetrapode (ex. la amfibieni).
STAPHYLOCOCCUS	sin. stafilococ; gen de bacterii din familia <i>Micrococcoaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> , cuprinzând coci dispuși în ciorchine, imobili, grampozitivi, aerobi și facultativ anaerobi.
STATOBLAST	corpuscul specializat pentru reproducerea asexuată la briozoaare (polizoare), adaptat să reziste condițiilor nefavorabile din timpul iernii; statoblastul este similar gemulei, de la unii spongieri.
STATOCIST	(gr. <i>statos - staționar, care stă; kystis - vezică</i>), organ, sub formă de veziculă, la nevertebrate, cu funcția de a percepe poziția corpului în spațiu.
STATOCIT	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>statos + kytos - cavitate</i>) celulă care conține statoliți; 2. celule, din conul de creștere al rădăcinii, care conține grăunciori de amidon.
STATOLIT	<ol style="list-style-type: none"> 1. incluziuni de grăunciori de calciu, nisip sau substanțe secretate, conținute de statocist, care stimulează celulele senzoriale în timpul mișcării animalului; 2. incluziuni solide intracelulare, la plante, reprezentând grăunciori de amidon, cristale etc. care-și schimbă poziția liber sub influența gravitației.
STATUS	situație în care se află cineva sau ceva.
STATUS EPILEPTICUS	sin. criză de grand-mal; stare de rău epileptic.
STAZĂ	(gr. <i>stasis - acțiune de oprire</i>), oprirea sau jena circulației ori a tranzitului dintr-un organ conducător, în general.
STEATOM	tumoră grasă benignă.
STEATONECROZĂ	necroza țesutului gras, întâlnită la porc, rumegătoare provocată de o pancreatită hemoragică, cu eliberare masivă de lipază pancreatică.
STEATOPIGIE	(gr. <i>stear - grăsime; pigi - fesă</i>), depunere abundentă de grăsime în regiunea fesieră și a bazei cozi.

STEATOREE	(gr. <i>stear</i> – grăsime; <i>rhein</i> – a curge), eliminarea de grăsimi în cantități mari cu materiile fecale.
STEATOZĂ	sin. distrofia grasă; formă de distrofie în care citoplasma apare încărcată cu picături de grăsimi neutre sau lipide, de origine extracelulară sau intracelulară.
STENOHALINE	(gr. <i>stenos</i> – îngust, limitat; <i>halinos</i> – sărat, salin), organisme (marine) adaptate la o variație limitată a salinității mediului (a presiunii osmotice).
STENOTERME	organisme adaptate la variații limitate ale temperaturii; fenomenul este opus euritermiei.
STERIGMA	filament fin, prezent în basidiile sau conidioforii ciupercilor și care poartă un spor sau un grup de spori.
STENOZĂ	(gr. <i>stenos</i> -îngustare), strâmtarea unui lumen sau a unui orificiu ca afecțiune congenitală sau ca urmare a unui proces inflamator, caustic sau tumoral.
STERCORAL	referitor la excremente.
STEREOIZOMERI	substanțe care au aceeași compoziție chimică dar diferă între ele prin modul de așezare în spațiu al atomilor sau radicalilor din molecule.
STEREOTIPIE	tendința spre repetarea aceleiași manifestări a activității psihice în vorbire, scris, atitudine și gesturi.
STERIDE	lipide constituite din acizi grași superiori esterificați cu alcooli policiclici de tipul sterolilor.
STERIL	1. care a fost dezinfectat (sterilizat); 2. infertil.
STERILITATE	stare de infertilitate; incapacitatea de reproducere.
STERILIZARE	1. operație de îndepărtare sau distrugere totală a germenilor microbieni; 2. castrare.
STERILIZATOR	aparat sau instalație pentru sterilizarea unor substanțe, produse etc.
STERN	osul pieptului, la vertebratele tetrapode, situat în partea mediană și ventrală a cutiei toracice; se articulează cu cele două clavicule și cu extremitățile cartilagineoase ale majorității coastelor.
STERNOPAG	monstru rezultat din unirea a doi indivizi prin partea anterioară a toracelui, având un singur ombilic.
STEROID	compus organic cu un nucleu steric (ciclopentano-perhidrofenantren), cu mare răspândire și diversificare funcțională; așa sunt sărurile biliare, hormonii sexuali și corticosuprarenali, vitamina D, părțile active ale digitalei și strofantinei etc.
STEROIZI	clasă de substanțe organice care cuprinde: steroli, acizi biliari, hormoni sexuali, hormoni corticosuprarenali.
STEROL	substanță chimică cu nucleu stearic care include un grup alcool și o catenă ramificată și care este prezentă în toate celulele vii: vegetale (fitosteroli, ergosterol, stigmasterol), animale (zoosteroli, colesterol), microorganisme (microsteroli).
STETOSCOPI	(gr. <i>stethos</i> – piept; <i>skopein</i> – a examina), dispozitiv pentru ascultație mediată, compus dintr-o pâlnie receptoare, tuburi de conducere a zgomotelor și dispozitiv pentru contact cu urechea.
STEVENS-JOHNSON (SINDROM)	(Stevens, Albert Mason, 1884-1945; Johnson, Frank C., 1894-1934); sindrom caracterizat prin erupția cutanată de tip eritem polimorf, conjunctivită purulentă sau pseudomembranoasă.
STIGMA	1. (gr. <i>sing. stigma, pl. stigmata</i> – semn, urmă, amprentă) (la flori) partea terminală a pistilului reprezentând suprafața receptoare a grăunciorilor de polen (stigmatul); 2. (la protozoare) organit sensibil la lumină (fotosensibil); 3. deschiderea sau orificiul respirator la arahnide, insecte terestre; 4. deschideri mici, porii sau stigmele pe suprafețele peritoneale.
STIGMAT	(la plantele cu flori) partea terminală a stilului receptivă pentru polen.

STIL	(gr. <i>stylos – stâlp</i> ; lat. <i>stylus - spin</i>), parte a carpelei, situată între ovar și stigmat, subțire și de formă columanară; poartă stigmatul.
STIMUL	factor fizic, chimic sau biologic, din mediu și din organism, care produce o stimulare sau excitare a substanței vii declanșând o reacție sau o schimbare în activitatea unui organism sau parte a acestuia.
STIMULENT	1. care provoacă un stimul; 2. care provoacă o creștere a activității organismului.
STIMULINĂ	denimire generică pentru un hormon prehipofizar care incită activitatea altor glande endocrine.
STINDARD	petală superioară în floarea plantelor din familia <i>Papilionaceae</i> (ex. mazărea, fasolea).
STIPELE	anexe ale frunzelor, asemănătoare acestora, obișnuit, pereche, concrescute la baza pețiolului; contribuie la protejerea mugurilor axilari și pot avea rol în fotosinteză etc.
STIPES	1. (lat. <i>stipes – trunchi, tulpină</i>) pedunculul corpiilor de fructificație al unor ciuperci; 2. trunchiul talului la alge; 3. piesă intermediară reprezentând trunchiul maxilei la aparatul bucal al insectelor.
STIPUL	1. (lat. <i>stipula - tulpiniță</i>) frunzulițe crescute la baza pețiolului unei frunze, uneori sub formă de cărcei sau spini; 2. tulpina palmierilor și a ferigilor lemnoase, neramificată și cu un buchet de frunze în vârf.
STOLON	tulpină târătoare, care în dreptul nodurilor dezvoltă rădăcini și tulpini, dând naștere prin separarea la noi indivizi (ex. căpșun, pir); la ciuperci, o hifă târătoare care poate da naștere la un miceliu aerian și rizoizi sau haustori etc.
STOMA	(gr. <i>stoma, pl. stomata - gură</i>), orificiu, por sau deschidere mică într-o suprafață (ex. pe epiderma frunzei, pe suprafața peritoneală etc.).
STOMATITĂ	(gr. <i>stoma - gură</i>), inflamație a mucoasei cavității bucale, datorată unei cauze infecțioase, alergice sau toxice.
STOMATĂ	deschidere mică, de 10μ lungime și 2μ lățime, existentă mai ales în epiderma părții inferioare a frunzelor; prin stomate se realizează schimbul de gaze și pierderea apei prin transpirație; o stomată este alcătuită din două celule care formează între ele o deschidere, ostiola, la care se adaugă câteva celule anexe.
STOMOCORD	diverticul antero-dorsal deasupra cavității bucale la stomocordate; stomocordul derivă din endodermul faringian, având rol de schelet de susținere; este o formație care a rămas în faza de dezvoltare, legată de intestin și este precursorul notochordului.
STOMOCORDATE	(gr. <i>stoma – gură; chorde - coardă</i>), încregătură sau filum de animale marine cu simetrie bilaterală, celomate deuterostomiene; corpul este împărțit în trei segmente: protosoma, mezosoma și metasoma; această încregătură include două clase actuale: <i>Enteropneusta</i> și <i>Pterobrachiata</i> .
STOMODEU	invaginație a ectodermului la embrion care întâlnește endodermul; prin creștere, rezultă un tub adânc care duce la formarea părții anterioare a intestinului și a orificiului bucal.
STRABISM	devierea axului vizual spre unghiul nazal (strabism convergent) sau temporal (strabism divergent), provocată de un defect morfologic sau funcțional al mușchilor drepti oculari.
STRANGURIE	urinare în jet fin sau picătură cu picătură, consecință a strâmtorării uretrei sau gâtului vezical.
STREPTOBACIL	gen de bacil care se grupează în lanțuri.
STREPTOCOCC	gen de bacterii din familia <i>Lactobacillaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> , cuprinzând coci dispuși în lanțuri, uneori capsulați, în general imobili, gram pozitivi.
STREPTOCOCCUS	sin. streptococ; gen de bacterii din familia <i>Lactobacillaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> , cuprinzând coci dispuși în lanțuri, uneori capsulați, în general imobili, gram pozitivi.
STREPTOCOCIE	infecție specifică sau condiționată, determinată de numeroase specii din genul <i>Streptococcus spp.</i> , întâlnită la majoritatea mamiferelor și păsărilor.

STREPTOKINAZĂ	fibrinolizină, elaborată de streptococi, reprezentând de fapt o kinază, care activează factorul litic existent în serul sanguin normal.
STRES	termen anglo-saxon desemnând orice agresiune din mediu sau orice stare de tensiune creată de mediu și față de care organismul se apără prin reacții adaptive de suprasolicitare.
STRIAT (CORPUL)	formațiune complexă din structura interioară a telencefalului, situată în baza creierului, înainte și în partea laterală a păturilor optice.
STRICNINA	alcaloid extras din semințele plantei <i>Strychnos nux vomica</i> , foarte toxic pentru om și animalele domestice.
STRICTURA	zonă în care lumenul unui organ canalicular apare cu un diametru mai redus.
STRIE	firișor de sânge vizibil într-o masă de puroi sau într-o secreție.
STROBIL	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>strobilos – con de brad</i>) proces de dezvoltare la unele meduze (ex. <i>Aurelia aurita</i>), din clasa <i>Scyphozoa</i>, caracterizat prin diviziuni transversale succesive ale scifopolipului, care determină nașterea unor meduze tinere, în formă de disc, așezate în teanc; separarea acestor discuri meduzare reprezintă înmulțirea asexuată; 2. regiune a corpului, la viermii din clasa <i>Cestoidea</i>, constituită din porțiuni numite proglote, dispuse una după alta în ordine liniară; 3. con compact format din bractee membranoase persistente, fiecare reprezentând o sporofilă pistilată (ex. <i>Lycopodium</i>).
STROBILAȚIE	proces de înmulțire asexuată prin fragmentarea strobilului, caracteristic scifomeduzelor (ex. <i>Aurelia</i>), sau prin separarea proglotelor, la viermii lați sau la cestode.
STROFANTINĂ	glicozid cu acțiune tonicardiacă de urgență.
STROMĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. structură lamelară situată în cloroplast pe care se gasește grana. 2. organ la unele ciuperci alcătuit din numeroase hife în care se formează corpurile de fructificație; 3. structura internă, spongioasă a eritrocitului etc; 4. țesutul conjunctiv, de suport și legătură al unui organ (ex. din ovar, iris etc.).
STRONGYLOIDES	gen de vierme parazit din familia <i>Rhabditidae</i> , clasa <i>Nematoda</i> .
STRUCTURĂ BICATENARĂ	structura moleculei de A.D.N. constituită din două catene formând un helix dublu, răsucit una în jurul celeilalte.
STRUCTURĂ MONOCATENARĂ	structură A.R.N. alcătuită dintr-un singur lanț nucleotidic.
STRUMITĂ	(lat. <i>struma -gușă</i>), inflamația și mărirea în volum a tiroidei.
STUPEFIANT	substanță care dă organismului o stare de amorțeală, producând o stare de euforie trecătoare.
STUPOARE	stare patologică caracterizată printr-o completă adinamie și indiferență față de tot ce este în jur.
STUPOR	sin. stufoare, amorțire, încremenire; stare patologică caracterizată prin adinamie completă și indiferență totală.
SUBCUTANAT	care se află sub piele (sub dermul vertebratelor).
SUBER	țesut de protecție, de origine secundară, formată din mai multe straturi de celule moarte, strâns unite, fără spații intercelulare, cu membrana celulară la început celulozică apoi impregnată de suberină.
SUBLINGUAL	mod de administrare a unor medicamente prin păstrarea acestora sub limbă până la completa lor absorbție.
SUBLINGUALITĂ	inflamație a glandelor salivare sublinguale.
SUBSTANȚA ALBĂ	parte de culoare albă din sistemul nervos central al vertebratelor; constă din fibre nervoase mielinice.

SUBSTANȚĂ CENUȘIE	partea de culoare cenușie a sistemului nervos central al vertebratelor; constă din îngrămădiri de celule nervoase, alcătuiind scoarța creierului, nucleeele nervoase și partea centrală a măduvei spinării.
SUBNUTRIȚIE	stare rezultată în urma subalimentației.
SUBSTRAT	1. substanță asupra căreia acționează o enzimă; 2. suportul pe care este fixată o plantă sau un animal sedentar.
SUC	termen care indică diverse secreții organice precum și soluția apoasă din vacuolele celulare.
SUC GASTRIC	suc secretat de glandele mucoasei gastrice; este un lichid clar, ușor opalescent, foarte acid, alcătuit din 99% lichide și 1% substanțe solide; suc gastric conține acid clorhidric și mai mulți fermenți: pepsina, labfermentul, lipaza gastrică, care acționează asupra alimentelor ajunse în stomac, începând cu digestia substanțelor protidice și lipidice.
SUC INTESTINAL	suc secretat de glandele mucoasei intestinului sub influența produșilor alimentari care au suferit digestia gastrică și pancreatică.
SUC PANCREATIC	suc secretat de acinii pancreatice și transportat prin canalul lui Wirsung în duoden; cei mai de seamă fermenți din suc pancreatic sunt tripsina, lipaza și amilaza.
SUCCENTURIST	1. denumire utilizată adesea pentru definirea stomacului glandular la păsări; 2. termenul mai este folosit și pentru definirea unor organe care înlocuiesc alte organe similare; 3. termenul de stomac sucenturiat se folosește uneori pentru denumirea bulbului duodenal.
SUCCINILCOLINĂ	sin. suxametoniu; compus de sinteză cu acțiune curarizantă de scurtă durată.
SUDOARE	produs de secreție al glandelor sudoripare, cu o compoziție asemănătoare cu a urinei, conținând uree, acid uric, clorură de sodiu, apă.
SUDORIPAR	(lat. <i>sudor</i> – <i>transpirație</i> ; <i>pario</i> – <i>a produce</i>), glandă sudoripară, funcție sudoripară etc.
SUFUZIUNE	revărsare de sânge din vase lezate în țesutul subiacent tegumentului, unei seroase sau unei mucoase.
SUICID	sin. sinucidere; suprimarea propriei vieți.
SULF	sulf elementar se prezintă în stare cristalină sau amorfă și este insolubil în apă, de culoare galbenă, cu miros specific; este utilizat mai ales în tratamentul scabiei, fie prin arderea lui, fie sub formă de pomezi sau soluții.
SULFAMIDE	substanțe sulfurate cu acțiune antimicrobiană; sulfamidele au ca nucleu de bază amida acidului paramino-benzensulfonic.
SULFAT DE CUPRU	sin. piatră vânăță, produs cristalin, de culoare albastruie, fără miros, solubil în apă; atacă metalele.
SULFAT DE TALIU	pulbere cristalină, albă, inodoră, insipidă, puțin solubilă în apă; raticid de ingestie cu acțiune lentă utilizat ca pastă pentru pregătirea momelilor sau ca boabe de cereale impregnate cu substanță activă și colorată în roșu.
SULFINĂ	gen de plante erbacee, bianuale, din familia leguminoaselor, caracterizate prin flori albe (<i>Melilotus albus</i>) sau galbene (<i>Melilotus officinalis</i>); este plantă meliferă.
SUPERFECUNDAȚIE	fecundare succesivă a două ovule aparținând aceleași perioade de ovulație, la femelele nulipare.
SUPERFETAȚIE	dezvoltarea mai multor embrioni, proveniți din fecundarea mai multor ovule, de către spermatozoizii rezultați din ejaculate diferite.
SUPEROVULAȚIE	eliberarea succesivă a mai multor ovule în cadrul aceluiași ciclu sexual la femelele unipare.
SUPRAACUT	cu evoluție de câteva ore sau cel mult de câteva zile și simptomatologie destul de evidentă.
SUPRADOMINANȚĂ	situația în care efectul fenotipic a două alele în stare heterozigote; una dintre teoriile care încearcă să dea o explicație fenomenului de vigoare hidrică (heterozis) consideră că superioritatea hibridului F ₁ față de părinții homozigoți este determinată tocmai de fenomenul de supradominanță.

SUPRADOZARE	administrare a unui medicament în cantitate prea mare.
SUPRADOZĂ	cantitate de substanță (medicamentoasă) care depășește pe cea indicată.
SUPRAINFECȚIE	infecția pe care o suportă un individ deja infectat cu același germe.
SUPRAPONDERAL	persoană cu greutate mult mai mare decât este normal pentru statura și vârsta sa.
SUPRAPONDERALITATE	efect asupra unui organism viu al acțiunii forțelor de inerție datorate variațiilor de viteză.
SUPRARENAL	situat deasupra rinichilor.
SUPRARENAL	glande endocrine, situate deasupra rinichilor.
SUPRASPINOS	mușchi din regiunea scapulară laterală, așezat la nivelul fosei supraspinoase unde prezintă inserția fixă, inserția mobilă realizându-se pe tuberculii mari craniali ai humerusului; este principalul extensor al brațului.
SUPRESIE	<ol style="list-style-type: none">1. împiedicarea unui efect nedorit;2. mutație care blochează efectele altei mutații.
SUPRESOR	genă care restaurează sau aduce aproape la nivelul normal funcția unei alele mutante inactivate de la un alt locus.
SUPURAȚIE	termen general pentru indicarea procesului de formare și de scurgere a puroiului dintr-un focar purulent.
SURDITATE	sin. cofoză, reducerea sau abolirea auzului.
SURMENAJ	stare patologică cauzată de un exces de oboseală fizică sau intelectuală.
SUROURI	exostozele de pe fluier.
SUSPENSII	particule de diferite origini care, datorită greutateii specifice mici, sunt suspendate în masa unui lichid.
SUȘĂ	<ol style="list-style-type: none">1. tulpină2. proveniență a unei culturi de (infra)microbi.
SUTURĂ	<ol style="list-style-type: none">1. articulație imobilă între două oase, constituită din țesut fibros;2. restabilirea continuității unui țesut sau organ printr-o cusătură chirurgicală sau prin alte mijloace ca: agrafe, pansament strâns.
SYDENHAM (COREEA)	afecțiune nervoasă întâlnită în a doua copilărie, de etiologie de obicei reumatismală, caracterizată prin mișcări coreice însoțite de curbatură, dureri vagi în membrele inferioare și uneori febră.
SYLVIUS (APEDUCTUL)	porțiune din canalul ependimar situat la nivelul istmului encefalului, permițând comunicarea extremității superioare a ventriculului IV cu fața posterioară a ventriculului III.
SYLVIUS (SCIZURA)	scizură profundă a feței laterale a emisferei cerebrale care separă lobii frontal și parietal în sus, de lobul temporal în jos.
SYRINX	aparat fonator al păsărilor așezat la locul de bifurcare a traheii.